

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำหรับใช้เป็นแนวทางในการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจด้านการภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
- 2.2 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 2.3 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน
- 2.4 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน

2.1.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนเซลเลอร์และคณะ (Saylor et al., 1981, p. 271) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนการสอนหมายถึงแบบหรือแผน (Pattern) ของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมขึ้นจำนวนหนึ่งซึ่งมีความแตกต่างกันเพื่อจุดหมายหรือจุดเน้นเฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งแอนเดอร์สัน (Anderson., 1997, p. 521) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนเป็นกระบวนการออกแบบการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อให้บรรลุผล ประกอบด้วยหลักการซึ่งต้องระบุแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานวัตถุประสงค์และข้อมูลอื่น ๆ ที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญรูปแบบการเรียนการสอนคือ กระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนและผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

จอยซ์และเวลล์ (Joyce and Weil., 2000, p.7) กล่าวว่าไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนเป็นแผนหรือแบบซึ่งสามารถใช้เพื่อการสอนในห้องเรียนทางตรง หรือการสอนเป็นกลุ่มย่อยหรือเพื่อจัดสื่อการสอน ซึ่งแต่ละรูปแบบจะให้แนวทางในการออกแบบการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน

ทิกนา แชมมณี (2558, น. 221) ให้คำนิยามของรูปแบบการสอนว่า หมายถึงสภาพลักษณะของการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยประกอบด้วยกระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอน รวมทั้งวิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่สามารถช่วยให้กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดที่ถูกพิสูจน์ ทดสอบ หรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ สามารถนำมาใช้เป็นแบบแผนในการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนรู้นั้น ๆ

ราชบัณฑิตยสภา (2558, น. 354-355) กล่าวว่า แบบแผนของกระบวนการสอนที่ได้รับการจัดลำดับขั้นตอนอย่างเป็นระบบสอดคล้องกับทฤษฎีหรือหลักการที่รูปแบบนั้นยึดถือและนำไปสู่จุดมุ่งหมายเฉพาะของรูปแบบนั้น กระบวนการสอนดังกล่าวต้องได้รับการพิสูจน์ทดสอบตามระเบียบ

ที่เหมาะสม จนกระทั่งมั่นใจได้ว่าจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายได้จริง จึงมีการเผยแพร่ให้นำไปใช้เป็นแบบแผนในการสอนเรื่องต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายตามที่รูปแบบนั้นกำหนด

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผนการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ โดยยึดหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่าง ๆ เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ตามที่มุ่งหวัง แบบแผนการสอนจะต้องกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการสอน และการประเมินผล เพื่อให้ทราบถึงวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้

2.1.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

เลสเลย์ แมทซ์ซิงกิและโรเลย์ (Lesley Il, Matczynski, and Rowley., 2002, pp. 74-75) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ว่า เป็นทักษะที่ผู้สอนแสวงหาที่จะส่งเสริมและพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ที่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้สอนได้กำหนดสิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะได้รับอะไรจากรูปแบบการเรียนการสอนที่ตนเลือก ดังนั้น รูปแบบการเรียนการสอนจึงถูกเลือกสรรไม่เพียงแต่เพื่อช่วยให้ผู้สอนตระหนักว่า ควรใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ อย่างไร แต่เพื่อช่วยให้พวกเขาใช้เวลาที่เหมาะสมที่จะใช้แต่ละรูปแบบการเรียนการสอนเพราะสิ่งนี้จะเกี่ยวข้องไปยังผลลัพธ์ที่ผู้เรียนจะได้รับอย่างเฉพาะเจาะจง

มอร์ (Moore, 2009, pp. 29-30) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวินิจฉัยสถานการณ์การเรียนรู้ จะต้องอาศัยการเลือกหลักสูตรการเรียนการสอนที่จะใช้ โดยยึดตามความต้องการเรียนของผู้เรียน สังคม และเนื้อหาวิชานั้น ๆ ในขั้นนี้จะต้องวินิจฉัยสถานการณ์เพื่อค้นหาว่าอะไรที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว และส่วนใดที่ควรส่งเสริมสร้างความแข็งแกร่งเพิ่มเติมรวมทั้งเรื่องใดที่ควรสอนใหม่
2. การวางแผนหลักสูตร จะต้องมีการวางโครงสร้างหลักสูตรที่แน่ชัดว่าจะสอนอะไรบ้างในหลักสูตรนั้น ตลอดจนกำหนดการจัดสรรเวลาที่เหมาะสมให้แก่การสอนในแต่ละหัวข้อที่กำหนดไว้ในโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าวด้วย
3. การวางแผนการสอน จะต้องมีการกำหนดทั้งแผนประจำหลักสูตรและแผนประจำวัน หรือกล่าวง่าย ๆ คือ ระบุให้ชัดเจนว่าผู้เรียนควรรู้อะไรและวางแผนกิจกรรมที่จะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวัง ทั้งนี้จะต้องมีการเขียนวัตถุประสงค์การเรียนรู้ขึ้นมาและเลือกกลยุทธ์การสอนที่เหมาะสม
4. การชี้แนะกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการสอนตามแผนกิจกรรมที่วางไว้โดยผู้สอนชี้แนะผู้เรียนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำดับ โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้และเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ
5. ในการประเมินผลการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องประเมินว่าตนได้ประสบความสำเร็จในการสอนตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ โดยจะต้องประเมินผลความเชี่ยวชาญของผู้เรียนในเรื่องที่สอนอย่างเฉพาะเจาะจง ผลการประเมินจะบอกให้ทราบว่าต้องสอนอะไรต่อไป ถ้าผู้เรียนมีความเชี่ยวชาญดีแล้ว ก็อาจนำไปสู่การเริ่มต้นวัฏจักรอีกครั้งในเรื่องใหม่ ๆ หากผู้เรียนยังมีความเชี่ยวชาญไม่เพียงพอก็จะนำไปสู่ขั้นตอนการติดตามต่อไป

6. การสะท้อนกลับจะช่วยสะท้อนความสำเร็จของบทเรียนนั้น ผู้สอนต้องประเมินว่าบทเรียนนั้นประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ นอกจากนี้ ผู้สอนจะต้องวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมด และระบุความจำเป็นที่จะต้องสอนซ้ำและแก้ไขเปลี่ยนแปลงบทเรียนในกรณีที่จะต้องมีการสอนใหม่

7. การติดตามผล อาจเป็นเหมือนการสรุปผลการเรียนรู้อย่างสั้น ๆ หรือการขยายผลไปสู่การสอนซ้ำ ในกรณีที่จำเป็น ขนาดของการติดตามผลขึ้นอยู่กับสิ่งที่ค้นพบจากการวิเคราะห์ผลที่ได้จากการประเมินผลการเรียนรู้

จอยซ์และเวลล์ (Joyce and Weil, 2004) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนประกอบด้วย ขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. เป้าหมายของรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งจะอธิบายถึงสิ่งที่มุ่งพัฒนาหรือคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน
2. หลักการหรือแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบ
3. รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนหรือการดำเนินการสอน
4. การประเมินผลที่จะชี้ให้เห็นถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบนั้น

สังต์ อุทรานันท์ (2535, น. 26) ได้นำเสนอองค์ประกอบรูปแบบการเรียนการสอนไว้ 9 ส่วน คือ

1. ลักษณะของผู้เรียน
2. จุดมุ่งหมายของการสอน
3. เนื้อหาสาระ
4. การเตรียมความพร้อม
5. ดำเนินการสอน
6. กิจกรรมสร้างเสริมทักษะ
7. การจัดกิจกรรมสนับสนุน
8. การควบคุมและตรวจสอบ
9. สัมฤทธิ์ผลของการสอน

ทิตินา แชมมณี (2551, น. 221-222) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. มีปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานหรือเป็นหลักของรูปแบบการสอนนั้น ๆ
2. มีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับหลักการที่ยึด
3. มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้น ๆ
4. มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ อันจะช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนนั้น ๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องนำไปสู่ การพิสูจน์ ทดสอบ ทำนายผลได้ และมีความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้

2.1.3 ประเภทของรูปแบบการเรียนการสอน

จอยซ์และเวลล์ (Joyce and Weil, 2000, pp. 5-14) ได้จัดรูปแบบการเรียนการสอนเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการคิด (The Information-Processing Family) จะเน้นการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชา และทักษะกระบวนการทางสติปัญญาเป็นหลัก
 2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาตน (The Personal Family) เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการพัฒนาผู้เรียนตามความต้องการและความสนใจของแต่ละบุคคล และการพัฒนาผู้เรียนทางด้านจิตพิสัย
 3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (The Social Family) จะเน้นการพัฒนากระบวนการกลุ่มและการพัฒนาด้านจิตพิสัยเพื่อปลูกฝังจิตสำนึกในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคม
 4. รูปแบบการสอนที่เน้นการปรับพฤติกรรม (The Behavioral Systems Family) เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการนำทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมมาใช้ในการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียนทั้งทางด้านเนื้อหาวิชาและทักษะต่าง ๆ นอกจากนี้ Joyce และ Weil ยังได้เสนอว่า ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบจาก 4 กลุ่มนี้มาใช้ร่วมกันได้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้รูปแบบและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างสูงสุด
- ทิศนา แชมมณี (2558, น. 223-269) แบ่งรูปแบบการเรียนการสอนเป็น 5 ประเภท ได้แก่
1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย เป็นรูปแบบที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ อาจอยู่ในรูปของข้อมูล ข้อเท็จจริง มโนทัศน์หรือความคิดรวบยอด
 2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมและจริยธรรมที่พึงประสงค์
 3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัยเป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออก
 4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิธีการดำเนินการต่าง ๆ อาจเป็นกระบวนการทางสติปัญญากระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม
 5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ เป็นรูปแบบที่พัฒนาการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้การบูรณาการ ทางด้านเนื้อหาสาระและวิธี การกล่าวโดยสรุป รูปแบบการเรียนการสอนสามารถแบ่งได้หลากหลายประเภทตามแนวคิดหรือเกณฑ์ที่นักการศึกษาใช้ในการจัดกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีทางจิตวิทยา และประเภทของหลักสูตร โดยรูปแบบการเรียนการสอนแต่ละประเภทจะมีจุดมุ่งหมาย และลักษณะการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไปตามจุดเน้นของรูปแบบการเรียนการสอนแต่ละกลุ่ม อย่างไรก็ตาม ผู้สอนสามารถประยุกต์รูปแบบการเรียนการสอนแต่ละประเภทมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนร่วมกันได้ เพื่อให้สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างที่

2.1.4 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

เซลเลอร์และคณะ (Saylor et al.,1981, p. 272) ได้เสนอสิ่งที่ควรพิจารณาในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. เป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุ
2. โอกาสสูงสุดที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายหลาย ๆ ประการ
3. ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจของผู้เรียน
4. การพิจารณาหลักการพื้นฐานทางทฤษฎีและหลักการเรียนรู้ประกอบ
5. ความสะดวกในการใช้ และความยืดหยุ่นในการปรับใช้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ

จอยซ์และเวลล์ (Joyce and Weil, 2000, pp.11-12) กล่าวถึงการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนประกอบด้วยหลักการ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ เช่น ทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้หรือปรัชญา เป็นต้น
2. เมื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแล้ว ก่อนนำไปใช้อย่างแพร่หลาย ต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎี และตรวจสอบคุณภาพการใช้ในสถานการณ์จริง และนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไข
3. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอาจออกแบบให้ใช้ได้อย่างกว้างขวาง หรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้
4. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนจะมีจุดมุ่งหมายหลักถือเป็นตัวตั้งในการพิจารณาเลือกรูปแบบไปใช้ คือ ถ้าผู้ใช้นำรูปแบบการสอนไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายแล้วจะทำให้เกิดผลสูงสุด แต่ก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ถ้าเห็นว่าเหมาะสม

ทิตินา แชมมณี (2558, น. 220-259) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายการพัฒนา หรือการสร้างระบบ หรือรูปแบบการสอนให้ชัดเจน
2. การศึกษาหลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดองค์ประกอบหรือเห็นแนวทางในการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้รอบคอบขึ้น ซึ่งจะทำให้รูปแบบมีความมั่นคงขึ้น
3. การศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะช่วยให้ค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้ระบบมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริง ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ต้องนำมาพิจารณาในการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ และจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งหลาย การนำข้อมูลจากความเป็นจริงมาใช้ในการสร้างรูปแบบ จะช่วยจัดหรือป้องกันปัญหาอันจะทำให้ระบบนั้นขาดประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริง
4. การกำหนดองค์ประกอบของระบบ ได้แก่ การพิจารณาว่ามีอะไรบ้างที่สามารถช่วยให้เป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายบรรลุผลสำเร็จ ผู้มีประสบการณ์มากย่อมมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ได้มากจึงมักกำหนดองค์ประกอบของระบบได้ละเอียดรอบคอบมากกว่าผู้มีประสบการณ์น้อย ผู้มีความรู้และความคิดสร้างสรรค์มาก ย่อมเห็นแนวทางที่จะช่วยให้เป้าหมายบรรลุผลสำเร็จได้ จึงมักกำหนดองค์ประกอบที่จะเอื้ออำนวยให้ระบบประสบความสำเร็จได้

5. การจัดกลุ่มองค์ประกอบ ได้แก่ การนำองค์ประกอบที่กำหนดไว้มาจัดหมวดหมู่เพื่อความสะดวกในการคิดและดำเนินการในขั้นต่อไป
6. การจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ชั้นนี้เป็นชั้นที่ยุงยากและต้องใช้ความคิดรอบคอบมาก ผู้สร้างระบบต้องพิจารณาว่าองค์ประกอบใดเป็นเหตุและเป็นผลขึ้นต่อกันในลักษณะใด สิ่งใดควรมาก่อนมาหลัง สิ่งใดสามารถดำเนินการคู่ขนานไปได้ ชั้นนี้เป็นชั้นที่อาจใช้เวลาในการพิจารณามาก
7. การจัดระบบ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ โดยแสดงให้เห็นถึงผังจำลองขององค์ประกอบต่าง ๆ
8. การทดลองใช้ระบบเพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้น
9. การประเมินผล ได้แก่ การศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการทดลองใช้ระบบใด ๆ แล้วได้ผลตามเป้าหมายหรือใกล้เคียงกับเป้าหมายมากน้อยเพียงใด
10. การปรับปรุงระบบ เป็นการนำผลการทดลองใช้รูปแบบมาพิจารณาเพื่อใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงรูปแบบนั้นให้ดียิ่งขึ้น

เลสเลย์ แมทซ์ซินกีและโรเลย์ (Lesley Il, Matczynski, and Rowley, 2002, pp.27-28)

ได้กล่าวถึงจุดเน้นในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยเน้นในเรื่องวัฒนธรรมห้องเรียน และพฤติกรรมที่ผู้สอนแสดงในการร่วมกิจกรรมกับเด็ก ๆ โดยมีข้อสังเกตว่า ถ้าแสวงหา และใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่กว้างขึ้น ปัญหาต่าง ๆ ที่โรงเรียนประสบจะลดน้อยลง เพราะผู้เรียนจะร่วมมือร่วมแรงอย่างขยันขันแข็งยิ่งขึ้นในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของโรงเรียน แนวคิดนี้มุ่งเน้นไปที่เรื่องการศึกษาหาข้อมูล และการประยุกต์ใช้ทักษะและรูปแบบการสอนที่เหมาะสมซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนก้าวหน้า และเป็นไปตามขนบธรรมเนียมที่สอดคล้องกับกลุ่มผู้เรียนที่หลากหลาย ทั้งนี้ ผู้สอนจะต้องเข้าใจว่ากลุ่มผู้เรียนที่แตกต่างเรียนรู้ที่จะใช้ความชาญฉลาดที่แตกต่างกันอย่างไร เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ทำอย่างไรจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเผชิญอยู่ในสังคมส่งผลต่อความคิดและผู้คนอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม การใช้การเรียนการสอนทางเลือกจะช่วยให้ผู้เรียนแสวงหาและประยุกต์ใช้ทักษะการคิด และกระบวนการแก้ไขปัญหา ที่หลากหลาย ได้อย่างไรผู้เรียนที่แตกต่างจากนักเรียนอื่น ๆ มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ง่าย เนื่องจากเผชิญสถานการณ์ที่ซับซ้อนได้อย่างไรและผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงในเรื่องความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้การแสวงหาข้อมูลรวมทั้งการประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิชาการและทักษะทางสังคม เมื่อมีการพัฒนากลยุทธ์การเรียนการสอนได้อย่างไร

กันเตอร์ เอสเตสและมินต์ (Gunter Estes and Mintz, 2007, pp. 70-82) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. ทบทวนเครื่องมือการเรียนการสอนที่เคยเรียนมาแล้ว ในรูปแบบการเรียนการสอนทางตรง ผู้เรียนต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพวกเขาจะต้องเรียนรู้อะไร มีขั้นตอนกระบวนการในการติดตามการเรียนการสอนอย่างไร และการเรียนรู้ใหม่ ๆ เชื่อมโยงกับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วอย่างไร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องพัฒนากลยุทธ์ที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนทางตรง เช่นการจัดให้มีการทบทวนสั้น ๆ ถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วก่อนที่จะเริ่มสอนเรื่องใหม่ ๆ การตรวจ

การบ้านที่เป็นการทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วก่อนเริ่มสอนเรื่องใหม่ ๆ การทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดทักษะและความรู้ที่ผู้เรียนมีมาเบื้องต้นแล้ว เป็นต้น

2. กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ควรมีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนโดยเขียนไว้บนกระดานในภาษาที่ผู้เรียนทุกคนสามารถเข้าใจได้ ทั้งนี้ การกำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนก็เพื่อแจ้งให้ผู้เรียนทราบกันอย่างชัดเจนว่า จุดประสงค์ของการเรียนการสอนคืออะไรและผลลัพธ์ที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะได้รับคืออะไร โดยวัตถุประสงค์การเรียนรู้จะต้องเชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้เรียนเคยรู้มาแล้ว และอยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้

3. นำเสนออุปกรณ์การเรียนการสอนใหม่ ๆ ถึงแม้ว่าการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ หรือการนำเสนอข้อมูลใหม่ ๆ จะเป็นสิ่งที่จำเป็น ความสามารถของผู้สอนในการวิเคราะห์และวางแผนเนื้อหาการเรียนการสอนก็เป็นสิ่งที่จำเป็นในขั้นตอนนี้เช่นกัน ทั้งนี้ผู้สอนต้องไม่เพียงแต่รู้เนื้อหาหรือกระบวนการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ต้องสามารถถ่ายทอดและสอนแก่ผู้เรียนได้ ซึ่งหมายความว่าผู้สอนจะต้องรู้วิธีการที่ดีที่สุดในการสื่อสาร แสดง และสอนเนื้อหาการเรียนรู้อื่น ๆ รูปแบบการเรียนการสอนเป็นตัวอย่างหนึ่งของความรู้ทั่วไปด้านการสอน (General Pedagogical Knowledge) ผู้สอนที่มีประสิทธิภาพจะต้องใช้เวลาในการเตรียมการเรียนการสอน เพื่อวิเคราะห์ขั้นตอนที่จำเป็นในการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ และลำดับที่เหมาะสมของการปฏิบัติตามขั้นตอนเหล่านั้น กล่าวโดยสรุปว่า ผู้สอนจะต้องรู้วิธีการที่เหมาะสมในการนำเสนอความรู้ใหม่ ๆ เลือกใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อกลุ่มผู้เรียน รวมทั้งนำเสนอความรู้ใหม่ ๆ อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย เป็นต้น

4. ชี้แนะการทำแบบฝึกหัด ประเมินประสิทธิภาพ และการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขแบบฝึกหัดเป็นส่วนที่สำคัญของการเรียนการสอนทางตรง การนำเสนอตามวัตถุประสงค์การเรียนการสอนเป็นเพียงขั้นตอนเล็ก ๆ เมื่อเทียบกับโอกาสที่ผู้เรียนจะนำความรู้ไปฝึกปฏิบัติต่อยอด ผู้สอนควรตั้งคำถามปลายเปิดให้ผู้เรียนตอบ โดยผู้สอนคอยช่วยชี้แนะแนวทางการตอบคำถามซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ และจากนั้น ผู้สอนจะต้องให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาต่อไป

5. มอบหมายแบบฝึกหัดเป็นรายบุคคล ประเมินประสิทธิภาพ และให้คำวิจารณ์เพื่อแก้ไขแบบฝึกหัดรายบุคคลจะช่วยให้ผู้สอนสามารถติดตามผู้เรียนในฝึกหัดทักษะใหม่ ๆ โดยตัวเขาเอง หรือในกลุ่มเล็ก ๆ ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมอบหมายแบบฝึกหัดรายบุคคลให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจะต้องมีเวลาพอสมควรที่ใช้ในการชี้แนะการทำแบบฝึกหัด เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนมีความพร้อมที่จะทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง นอกจากนี้ในแบบฝึกหัดควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบคำตอบได้ด้วยตนเอง เช่น การใส่คำตอบไว้ด้านหลังของตำราเรียน เป็นต้น

6. ทบทวนเป็นครั้งคราวและให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขเมื่อจำเป็นการทบทวนวัตถุประสงค์การเรียนการสอนที่มีอยู่เป็นครั้งคราวควรถูกกำหนดไว้ในการวางแผนการสอนการเรียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่อทักษะเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ต่อไป การทบทวนการเรียนรู้จะทำให้ผู้สอนทราบว่าควรสอนเรื่องใดซ้ำอีกหรือไม่ ซึ่งจะช่วยในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนจากการศึกษาเอกสาร

เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน สรุปได้ว่า ผู้สอนจะต้องเสาะแสวงหาความรู้ เครื่องมือ อุปกรณ์ ตลอดจนเทคนิคการสอนใหม่ ๆ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน ผู้สอนควร ใช้การสอนทางเลือกเพื่อให้ผู้เรียนได้เสาะแสวงหา ประยุกต์ทักษะการคิด และกระบวนการ แก้ปัญหาอย่างหลากหลายตามศักยภาพและความสนใจของตนเอง

2.1.5 การนำเสนอรูปแบบการเรียนการสอน

จอยส์และเวลล์ (Joyce and Weil, 1996) ได้แนะนำการนำเสนอรูปแบบการสอนไว้ใน หนังสือ Model of Teaching ซึ่งเป็นหนังสือเกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่เขียนไว้อย่างสมบูรณ์นั้น เป็นการนำเสนอด้วยการอธิบายตัวรูปแบบ ทฤษฎีรองรับและส่วนสำคัญอื่น ๆ ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นที่มาของรูปแบบการสอน ประกอบด้วย เป้าหมายของ รูปแบบการสอน ทฤษฎีและสมมติฐานที่ใช้รองรับรูปแบบการสนอนนั้น ๆ หลักการและมโนทัศน์ที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบ

1.1 ตัวรูปแบบการสอน แบ่งเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1.1.1 โครงสร้างของรูปแบบ (Syntax) กล่าวถึง จำนวนขั้นตอนรายละเอียดของ ขั้นตอนและลำดับขั้นตอนของกิจกรรมที่ใช้สอน

1.1.2 ระบบทางสังคม (Social System) ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เช่น บทบาท ของผู้สอนในการเป็นผู้นำกิจกรรม ผู้อำนวยการความสะอาด ผู้ให้ข้อมูล เป็นต้น

1.1.3 หลักของการตอบสนอง (Principle of Reaction) อธิบายถึงการแสดงออก ของผู้สอนต่อผู้เรียน การตอบสนองสิ่งที่ผู้เรียนได้กระทำ อาจได้แก่ การให้รางวัลเมื่อผู้เรียน เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้เรียนแสดงให้เห็นว่ามีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งแต่ละรูปแบบจะกำหนดให้มีการโต้ตอบพฤติกรรมของผู้เรียนแตกต่างกันไป

1.1.4 ระบบในการสนับสนุน (Support System) ส่วนนี้อธิบายสิ่งที่จำเป็นในการ ใช้รูปแบบแต่ละรูปแบบหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการใช้รูปแบบการสนอนนั้น เช่น ต้องให้ผู้เรียนมีการฝึกในสถานการณ์จริง

2. การนำรูปแบบการสอนไปใช้ (Application) ส่วนนี้แนะนำเสนอคำแนะนำ และข้อสังเกต ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้การสอนตามรูปแบบมีประสิทธิภาพ เช่น ประเภทของเนื้อหาวิชาที่เหมาะสมกับการสอนแต่ละรูปแบบ

3. ผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากการเรียนการสอนและการอบรม (Instructional and Nurturant Effects) ส่วนนี้จะช่วยให้ผู้สอนเลือกรูปแบบไปใช้ให้เหมาะสมกับเป้าหมายที่ต้องการ ยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แนวในการนำเสนอรูปแบบการสอนตามวิธีของ Joyce and Weil ซึ่ง ถือได้ว่าเป็นการนำเสนอรูปแบบที่มีความเหมาะสมที่สุด นำเสนอโดยการกล่าวถึงทฤษฎีที่เป็น พื้นฐานที่มาของรูปแบบ ตัวรูปแบบ การนำรูปแบบการสอนไปใช้ และผลที่เกิดกับผู้เรียนหลังจาก การเรียนการสอนและการอบรม ในส่วนของตัวรูปแบบการสอนประกอบด้วยโครงสร้างของรูปแบบ การสอน ระบบทางสังคมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หลักการตอบสนองและระบบในการสนับสนุน การสอนตามรูปแบบที่นำเสนอ

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.2.1 ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาพื้นฐาน กระทรวงศึกษา (2551, น.1) กล่าวว่าในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ การค้นหาความรู้ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและเข้าใจถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก ซึ่งมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ เสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม รับผิดชอบต่อตนเอง รับผิดชอบต่อสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิต

2.2.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

แนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศเกี่ยวข้องกับความสามารถในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ หลายด้านดังที่มีผู้ให้คำอธิบายไว้ ได้แก่ แฮร์ริสและไซเปย์ (Harris and Sipay, 1979, pp.141 -142) อธิบายว่าในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้นผู้สอนควรยึดหลักการสอนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสอนต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกสนาน
2. การสอนที่เป็นระบบนั้นต้องให้ทักษะการค้นหาความหมายที่เหมาะสมจะจางอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การสอนระดับประถมฝึกอ่านเพื่อพัฒนาคำศัพท์ ทักษะการค้นหาความหมายเป็นต้น
3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอนควรเปิดโอกาสให้มีกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียงในใจ หรือการฝึกผู้เรียนอ่านด้วยตัวเอง หรือผู้สอนเป็นผู้ฝึกให้ควรฝึกให้ผู้เรียนหัดอ่านด้วยตนเองอย่างละเท่า ๆ กัน
4. บทเรียนและกิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะแต่ละคนมีพื้นฐานความสามารถในการอ่านไม่เท่ากัน
5. ผู้สอนต้องใช้เวลา ให้ความสนใจใส่ใจ และช่วยพัฒนาการอ่านให้กับผู้เรียนที่มีปัญหา
6. ควรมีแผนงานเพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนในแต่ละระดับ

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2536, น. 15) อธิบายว่าการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ในทำนองเดียวกับภาษาแม่หรือภาษาแรกได้เป็นอย่างดีเพราะกระบวนการเรียนรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นการรู้จักภาษาครั้งแรกและเป็นการเรียนรู้โดยธรรมชาติดังนั้นในการเรียนรู้ภาษาใหม่ต้องจัดให้ มีความสมดุลกันระหว่างการเรียนรู้โดยธรรมชาติและ การเรียนรู้โดยสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริง

คาเชิลและเทอเรล (Krashen and Terrell., 1988, pp.1) อ้างถึงใน สุรพันธ์ กุศลสง, 2543, น. 17) อธิบายว่า การรับรู้ภาษาที่สองนั้น ควรมีหลักการดังต่อไปนี้ คือ 1. ชั้นเรียนจะต้องจัดไว้เพื่อการรับรู้ภาษาผู้สอนต้องเตรียมข้อมูลเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความ เข้าใจได้ง่ายนั่นคือ ทำอย่างไรจึงจะให้ผู้เรียนภาษาที่สองเหมือนกับการเรียนภาษาแรก 2. ผู้สอนจะต้องพูดภาษาอังกฤษ

ในชั้นเรียน ไม่ว่าจะผู้เรียนจะเป็นผู้ที่เรียนภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาที่สองก็ตาม ถ้าผู้เรียนเลือกการตอบ โดยการใช้ภาษาที่สองก็ไม่ควรแก้ไขความผิดของผู้เรียน ถ้าความผิดนั้นไม่รุนแรงมาก 3. การแก้ไข ข้อผิดพลาดอาจนำไปแก้ไขโดยการทำการบ้าน เช่น การจัดทำรายงาน และการแก้ไขไวยากรณ์ จากที่เรียนในชั้นเรียน เป็นต้น

4. จุดประสงค์ของการเรียน คือความหมายโดยการปฏิบัติกิจกรรม ผู้เรียนจะต้องสามารถ พูดและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องที่เรียนรวมทั้งการแก้ปัญหาด้วย สรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษา แรกเกิดขึ้นได้โดยธรรมชาติกับผู้เรียนทุกคน ส่วนการเรียนรู้ภาษาที่สองไม่ได้ เกิดขึ้นอย่างง่ายดากับทุกคนเหมือนภาษาแรก ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน จึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถตามสภาพการณ์ที่เหมาะสมในการรับรู้และการเรียนรู้ภาษารวมทั้งสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาที่สองให้กับผู้เรียนเพื่อเป็นการจูงใจในการเรียนอีกด้วย 5. หลักการสอนอ่านที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ได้แก่

สตีวิก (Stevick, 1976) และแกตเทิล (Gattegn, 1963) อธิบายว่า การเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือมุ่งความสนใจไปสู่ผู้เรียนสำหรับสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอนนั้น หน้าที่ และบทบาทของผู้สอนจะต้องเปลี่ยนไปจากเดิม นั่นคือ ผู้สอนจะมีหน้าที่จัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนไว้ล่วงหน้า ทำเครื่องมืออุปกรณ์การสอนให้ชัดเจนให้คำแนะนำ เมื่อผู้เรียนมีปัญหา และวางแผนให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองอาจจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังคำกล่าวที่ว่า ผู้สอนที่ดี คือผู้ให้คำแนะนำที่ดีไม่ใช่ผู้สอนแสดงหรือทำกิจกรรมเสียเอง

ผู้สอนจะต้องหาทางสร้างประสบการณ์และให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน ผู้เรียนจึงจะเป็นผู้ทำกิจกรรมและหากจะวัดความสำเร็จ ก็วัดได้จากการกระทำนั่นเอง ในการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่สำคัญ คือ บรรยากาศในห้องเรียนต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นคงและปลอดภัย ซึ่งผู้สอนจะต้องพยายามสร้างให้ เกิดขึ้นโดยคอยเป็นที่ปรึกษาให้กำลังใจให้ความอบอุ่น อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและเข้าใจในบทเรียน ผู้สอนและผู้เรียนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของ บทเรียนเป็นอย่างดีอันจะทำให้เห็นภาพพจน์ของการเรียนชัดเจนยิ่งขึ้นและย่อมจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางภาษาไปในทางที่ดีขึ้น

ชนาธิป พรกุล (2542, น. 39) อธิบายว่า นักเรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การให้ความสำคัญกับผู้เรียนและการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือการเรียนรู้ที่เกิดจากการคิดการ ค้นคว้าทดลอง และการสรุปเป็นความรู้โดยตัวผู้เรียนเองผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทหน้าที่จากการถ่ายทอดความรู้มาเป็นผู้วางแผนจัดการชี้แนะและอำนวยความสะดวก

วิวัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 11) อธิบายว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจนเกิดความรู้ด้วยตนเอง

วิสิทธิ์ โรจน์พจนรัตน์ (2542, น. 17 -19) อธิบายว่าตามที่พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 และ 24 ได้ระบุว่า มาตรา 22

การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญสูงสุดในกระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ตามมาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. จัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการการเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติให้ทำ ได้คิดเป็นทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างเต็มที่

4. จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝัง คุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ได้ในทุกวิชา

5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ

6. การจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่คือการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยต้องมีการประสานความร่วมมือระหว่างผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เติบโตตามศักยภาพของตน สรุปว่า การสอนอ่านที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนจำเป็นต้องมีการเตรียมการ เตรียมแหล่งข้อมูลเสริม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีแรงบันดาลใจในการอ่าน ให้คำแนะนำและสนับสนุนในกระบวนการอ่านเพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และสร้างบรรยากาศที่สร้างกรอบความรู้และการทบทวนอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ โดยมีความสามารถในการศึกษาค้นคว้าและลงมือปฏิบัติได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ปัญหา สร้างความสามารถในการสื่อสาร และสามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้ในชีวิตประจำวันได้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2554) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) มีดังต่อไปนี้

1. ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) เป็น กรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทยทั้งในการออกแบบหลักสูตรการพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครู รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้

1.1 ใช้ CEFR เป็นกรอบความคิดหลักในการกำหนดเป้าหมายการจัดการเรียนการสอน /การพัฒนาโดยใช้ ระดับ ความสามารถ 6 ระดับ ของ CEFR เป็น เป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับทั้งนี้ในเบื้องต้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษา ชั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้

- ระดับ คำอธิบาย A1 ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่นทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถาม เหล่านี้ได้ทั้งยังสามารถเข้าใจทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดซ้ำ และชัดเจน

- ระดับคำอธิบาย A2 ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวันในระดับกลาง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การใช้จ่ายใช้สอย สถานที่ ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารในประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป และการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายความฝัน ความคาดหวัง ประวัติ สิ่งแวดล้อม และสิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้

- ระดับ B1 ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความทั่ว ๆ ไปได้เมื่อเป็นหัวข้อที่คุ้นเคยหรือสนใจ เช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาได้สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ ได้

- ระดับ B2 ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดีสามารถใช้ภาษาพูดและเขียนได้แทบทุกเรื่องอย่าง ถูกต้องและคล่องแคล่ว รวมทั้งสามารถอ่านและทำความเข้าใจบทความที่มีเนื้อหายากขึ้นได้

- ระดับ C1 ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่ซับซ้อนในหัวข้อหลากหลาย และเข้าใจความหมายแฝงได้ สามารถแสดงความคิดเห็นความรู้สึกของตนเองอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องหยุดคิดหาคำศัพท์ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคม การทำงาน หรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- ระดับ C2 ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษา ผลคะแนนกับระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบอ้างอิง CEFR เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาผ่านเกณฑ์ระดับความสามารถที่กำหนดหรือไม่

1.2 ใช้พัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยนำระดับความสามารถทางภาษาที่กรอบอ้างอิง CEFR กำหนดไว้แต่ละระดับ มากำหนดเป้าหมายของหลักสูตร และใช้คำอธิบายความสามารถ ทางภาษาของระดับนั้น ๆ มากำหนดกรอบเนื้อหาสาระที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร

1.3 ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยนำ ระดับความสามารถทางภาษาและคำอธิบายความสามารถทางภาษาที่กรอบอ้างอิง CEFR กำหนดไว้แต่ละระดับ มาพิจารณารจัดกระบวนการเรียน การสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถแสดงออกซึ่งทักษะทางภาษาและองค์ความรู้ตามที่ระบุไว้เช่น ในระดับ A1 ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจใช้ภาษาแนะนำ ถาม - ตอบ ปฏิสัมพันธ์พูดคุย ในเรื่องที่กำหนดตามคำอธิบายของระดับ A1 การเรียนการสอนจึงต้องเน้นให้ผู้เรียนได้ฟังและพูดสื่อสารเป็นหลักผู้เรียนจึงจะมีความสามารถตามที่กำหนด

1.4 ใช้ในการทดสอบ และการวัดผล โดยใช้แบบทดสอบ / แบบวัดที่สามารถเทียบเคียงผลได้

1.5 ใช้ในการพัฒนาผู้สอน

2. ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) การเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้น การสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับการจัดการเรียนการสอน จึงควรเป็นการสอนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

3. ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานหลักสื่อการเรียนการสอนต้องสามารถส่งเสริมหรือรูปแบบวิธีการแตกต่างกันได้แต่ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมีมาตรฐานและส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียน

4. ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

5. ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครูให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (CLT) และเป็นไปตามกรอบความคิดหลัก CEFR

6. ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญ

ในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้สอนและผู้เรียน มาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดีสามารถอ่านบทความที่เป็นภาษาต้นฉบับ (โดยเฉพาะวรรณกรรม) ได้เข้าใจและสามารถเลือกใช้ภาษาสำหรับ พูดและเขียนได้อย่างเหมาะสมการใช้ CEFR เป็นกรอบความคิดหลักในการเป้าหมายการจัดการเรียนรู้การพัฒนาโดยใช้ระดับความสามารถ 6 ระดับของ CEFR เป็นเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับ ทั้งนี้ในเบื้องต้น

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้ ระดับนักเรียน ระดับความสามารถทางภาษา ระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR ผู้สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.6) ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น A1 ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (ม.3) ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น A2 ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.6/ปวช.) ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ B1 แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Teaching Approach) เป็นแนวการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวันและยังให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์แนวการเรียนการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) การจัดการเรียนการสอนจึงเน้นหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน

2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องใช้ทักษะหลายๆ ทักษะ ผู้เรียนควรจะได้ฝึกฝนและใช้ภาษาในภาพรวม

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา ที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด

2.2.3 การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2554, น. 24-27) กล่าวว่า การวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ระบุไว้ว่า สถานศึกษาในฐานะผู้รับผิดชอบ จัดการศึกษาต้องกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลการเรียนของนักเรียน เพื่อให้บุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามร่วมกัน และมีมาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้ สถานศึกษาต้องมีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจากการวัดและประเมินที่ทำได้ทั้งในระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตการศึกษา และระดับชาติ อีกทั้งยังต้องมีการประเมินภายนอกเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสร้างความมั่นใจในคุณภาพของผู้เรียนสำหรับผู้เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอก สถานศึกษา

1. ลักษณะของการวัดและประเมินผล การประเมินผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพควรมี ลักษณะ ดังนี้

1.1 ต้องระบุสิ่งที่มุ่งประเมินให้ชัดเจน ผู้ประเมินต้องทราบว่าผลการเรียนรู้ ที่ต้องการประเมิน ประกอบด้วยคุณลักษณะ (Traits) ที่สำคัญอะไรบ้าง เพื่อที่จะเลือกใช้เครื่องมือ และวิธีการที่เหมาะสม

1.2 เลือกเทคนิคการวัดให้เหมาะสม ผู้ประเมินต้องเลือกเครื่องมือ รูปแบบคำถามที่ใช้ให้สอดคล้องกับคุณลักษณะหรือสมรรถภาพของผู้เรียนโดยเครื่องมือเหล่านั้นต้องให้ผลที่ถูกต้อง มีความเป็นปรนัยและสะดวกต่อการนำไปใช้

1.3 ควรใช้วิธีการวัดหลายอย่างประกอบกัน เนื่องจากเครื่องมือแต่ละชนิดมีข้อดี/ข้อเสียที่ แตกต่างกันไป ผู้ประเมินจึงควรเลือกใช้วิธีการวัดหลายอย่างให้ครอบคลุมผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการ ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน และต้องทำการวัดหลาย ๆ ครั้ง

1.4 ควบคุมความคลาดเคลื่อนจากการวัดให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด การวัดคุณลักษณะใด ก็ตามจะมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นได้เสมอ ผู้ประเมินควรศึกษาถึงแหล่งของความคลาดเคลื่อน และพยายามขจัดให้เหลือน้อยที่สุด

1.5 ใช้สารสนเทศจากการประเมินสำหรับการตัดสินใจ การประเมินเป็นกระบวนการของการปรับปรุงและพัฒนาสิ่งที่ดีขึ้น การประเมินมิได้สิ้นสุดเมื่อทราบผล การประเมิน แต่การประเมินมีความสำคัญอยู่ที่การนำผลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการตัดสินใจที่ดี ในการจัดการศึกษาและพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนการสอน

2. ประเภทของการวัดและประเมินการเรียนรู้การวัดและประเมินเป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการวัดและการประเมิน ทำให้ผู้สอนได้สารสนเทศที่เป็นปรนัย และเป็นพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ตลอดจนประโยชน์ต่อการ ปรับปรุงประสิทธิภาพของการเรียนการสอน การวัดและการประเมินในกระบวนการเรียนการสอน สามารถแบ่งเป็นประเภทตามขั้นตอนหรือช่วงเวลาของการดำเนินการเรียนการสอนได้ ดังนี้

1. การวัดและประเมินก่อนเริ่มต้นการเรียนการสอน
2. การวัดและประเมินระหว่างการเรียนการสอน
3. การวัดและประเมินหลังสิ้นสุดการเรียนการสอน

3. การวัดและประเมินระหว่างการเรียนรู้ การวัดและประเมินระหว่างการเรียนรู้เป็นการวัดและประเมินผลประเภทรูปแบบที่สามารถจำแนกออกเป็นการวัดและประเมินความก้าวหน้ากับการวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคของการเรียนรู้

3.1 การวัดและประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ (Formative Evaluation)

เป็นการวัดและประเมินระหว่างการเรียนรู้เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถหรือทักษะตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการสอนหรือไม่ เครื่องมือที่ใช้วัดอาจเป็นแบบสอบประจำหน่วย แบบสอบย่อย การสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นต้น สารสนเทศที่ได้จากการวัดและประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้จะช่วยบ่งชี้พัฒนาการ ความก้าวหน้าในการเรียนรู้จะช่วยบ่งชี้พัฒนาการ ความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อทำการปรับปรุงการเรียนและเป็นข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอน เพื่อทำการปรับปรุงการสอน ตลอดจนใช้ในการตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดสามารถผ่านหรือไม่ผ่านจุดประสงค์ประจำหน่วย ถ้าทุกคนผ่านจะได้ทำการสอนหน่วยต่อไป แต่ถ้าบางคนไม่ผ่านจะได้ทำการสอนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องให้มีการเรียนรู้ที่เต็มเต็มที่ขาดหายไปทันทีหลังการสอน

3.2 การวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคในการเรียนรู้ (Diagnostic Evaluation)

หลังจากจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องของการเรียนรู้ระหว่างที่การเรียนรู้ยังคงดำเนินอยู่แล้ว ถ้าหากจุดบกพร่องหรือความล้มเหลวของการเรียนรู้ยังคงมีอยู่ ซึ่งการสอนซ่อมเสริมไม่สามารถแก้ไขหรือปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ก็ควรมีการศึกษาถึงอุปสรรคปัญหานั้นอย่างลึกซึ้ง โดยใช้แบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic Test) แบบสอบชนิดนี้จะสร้างตามลำดับขั้นของตรรกศาสตร์ สำหรับการคิดที่ถูกต้องในการแก้ปัญหาแล้วให้ผู้เรียนทำเพื่อสืบค้นถึงสาเหตุของปัญหา เพราะในเรื่องนั้นปัญหาอาจมีแหล่งที่เกิดแตกต่างกัน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนสิ่งแวดล้อมเนื้อหาวิชา ผู้สอน เป็นต้น โดยอาจมีการใช้เทคนิคการสังเกตและสัมภาษณ์ประกอบการสืบค้นปัญหา สารสนเทศที่ได้จากการวัดและประเมินปัญหาอุปสรรคในการเรียนรู้จะทำให้ทราบถึงสาเหตุแห่งปัญหาอุปสรรคของการเรียนรู้นั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถทำการปรับปรุงแก้ไขได้ตรงจุด เช่น การปรับปรุงยุทธวิธีการสอน การหามาตรการสอนเสริม การจัดเรียงลำดับขั้นของเนื้อหาและวิธีการสอนที่เหมาะสม เป็นต้นการประเมินระหว่างเรียนเป็นการประเมินเพื่อมุ่งตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนว่าบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูได้วางแผนไว้หรือไม่ ทั้งนี้สารสนเทศที่ได้จากการประเมินไปสู่การปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องของผู้เรียนและส่งเสริมผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถให้เกิดพัฒนาการสูงสุดตามศักยภาพ การประเมินผลระหว่างเรียน มีแนวทางในการปฏิบัติตามขั้นตอน ดังนี้

1. วางแผนการเรียนรู้และการประเมินผลระหว่างเรียน ผู้สอนจัดทำแผนการเรียนรู้และแนวทางการประเมินผลให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ซึ่งในแผนการเรียนรู้ควรระบุภาระงานที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2. เลือกวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับภาระงานหรือกิจกรรมหลักที่กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทั้งนี้วิธีการประเมินที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการประเมินระหว่างเรียน ได้แก่ การประเมินจากสิ่งที่ผู้เรียนได้แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ ทักษะและความสามารถอันเป็นผลจากการเรียนรู้ ตามที่

ผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนรู้ให้ โดยวิธีการประเมินที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ในการประเมินระหว่างเรียน มีดังนี้

2.1 การประเมินด้วยการสื่อสารส่วนบุคคล ได้แก่

- 2.1.1 การถามตอบระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้
- 2.1.2 การสนทนาพบปะพูดคุยกับผู้เรียน
- 2.1.3 การสนทนาพบปะพูดคุยกับผู้เกี่ยวข้องกับผู้เรียน
- 2.1.4 การสอบปากเปล่าเพื่อประเมินความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติ
- 2.1.5 การอ่านบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียน
- 2.1.6 การตรวจแบบฝึกหัดและการบ้าน พร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับ

2.2 การประเมินจากการปฏิบัติ เป็นวิธีการประเมินที่ผู้สอนมอบหมายงาน

หรือกิจกรรมให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างน้อยเพียงใดการประเมินการปฏิบัติผู้สอนต้องเตรียมการในสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ 1) ภาระงานหรือกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Tasks) 2) เกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) วิธีการประเมินการปฏิบัติจะเป็นไปตามลักษณะงาน ดังนี้

2.2.1 ภาระงานหรือกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทำเป็นรายบุคคล/กลุ่มจะประเมินวิธีการทำงานตามขั้นตอนและผลงานของผู้เรียน

2.2.2 ภาระงานหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติเป็นปกติในชีวิตประจำวันจะประเมินด้วยวิธีการสังเกต จดบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับผู้เรียน

2.2.3 การสาธิต ได้แก่ การให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติกิจกรรมตามที่กำหนดเช่น การใช้เครื่องมือปฏิบัติงาน การทำกายบริหาร การเล่นดนตรี จะประเมินวิธีการและขั้นตอนในการสาธิตของผู้เรียนด้วยวิธีการสังเกต

2.2.4 การทำโครงการ การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดให้ผู้สอนต้องมอบหมายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติโครงการอย่างน้อย 1 โครงการ ในทุกช่วงชั้นดังนั้น ผู้สอนจึงต้องกำหนดภาระงานในลักษณะของโครงการให้ผู้เรียนปฏิบัติในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งใน 4 รูปแบบ ต่อไปนี้ โครงการสำรวจ โครงการสิ่งประดิษฐ์ โครงการแก้ปัญหา หรือการทดลองศึกษาค้นคว้าและโครงการอาชีพ วิธีการประเมินผลโครงการ ควรประเมิน 3 ระยะ คือ

2.2.4.1 ระยะก่อนทำโครงการโดยประเมินความพร้อมการเตรียมการ และความเป็นไปได้ในการปฏิบัติงาน

2.2.4.2 ระยะทำโครงการ โดยประเมินการปฏิบัติจริงตามแผนวิธีการ และขั้นตอนที่กำหนดไว้ และการปรับปรุงงานระหว่างปฏิบัติ

2.2.4.3 ระยะสิ้นสุดการทำโครงการ โดยประเมินผลงานและวิธีการนำเสนอผลการดำเนินโครงการ

2.2.4.4 การกำหนดให้ผู้เรียนทำโครงการ สามารถทำได้ 3 แบบ คือ

1) โครงการรายบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกปฏิบัติงานตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ

2) โครงการกลุ่ม เป็นการทำให้โครงการขนาดใหญ่และซับซ้อนต้องให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันหลายด้านช่วยกันทำการประเมินโครงการควรเน้นการประเมินกระบวนการกลุ่ม

3) โครงการผสมระหว่างรายบุคคลกับกลุ่ม เป็นโครงการที่ผู้เรียนทำร่วมกันแต่เมื่อเสร็จงานแล้ว ให้แต่ละคนรายงานผลด้วยตนเอง โดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่มการประเมินการปฏิบัติงานดังกล่าวมาข้างต้น ผู้สอนจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ประกอบการปฏิบัติ เช่น

1. แบบวัดภาคปฏิบัติ
2. แบบสังเกตพฤติกรรม
3. แบบตรวจสอบรายการ
4. เกณฑ์การให้คะแนน เป็นต้น

2.3 การประเมินสภาพจริง เป็นการประเมินจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติจะเป็นงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง จึงเป็นงานที่มีสถานการณ์ซับซ้อนและเป็นองค์รวมมากกว่างานปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนทั่วไป วิธีการประเมินสภาพจริงไม่มีความแตกต่างจากการประเมินจากการปฏิบัติเพียงแต่อาจมีความยุ่งยากในการประเมินมากกว่า เนื่องจากเป็นสถานการณ์จริง หรือต้องจัดสถานการณ์ให้ใกล้เคียง แต่จะเกิดประโยชน์กับผู้เรียนมากเพราะจะทำให้ทราบความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนว่ามีจุดเด่นและข้อบกพร่องในเรื่องใดอันจะนำไปสู่การแก้ไขที่ตรงประเด็นที่สุด คือ การคิดอย่างลึกซึ้ง (Critical Thinking) และจินตนาการ (Imagination) ผู้สอนสามารถพัฒนาลูกเล่นเพื่อให้ชั้นเรียนด้านการอ่านสนุกสนาน เกิดการอภิปรายให้ความเห็นโต้แย้ง มีการเล่นเกม การกำหนดคำคุณศัพท์ที่อธิบายลักษณะของหนังสือสั้น 5 คำ (หรือมากกว่า) ทำให้เกิดการเรียนรู้ในมิติที่ลึก

2.4 การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน เป็นวิธีการตรวจสอบแฟ้มสะสมผลงานเพื่อตัดสินว่าเจ้าของแฟ้มสะสมผลงานนั้นมีความรู้ความสามารถ และคุณภาพอยู่ในระดับใด โดยให้ผู้เรียนได้เก็บรวบรวมผลงานจากการปฏิบัติจริงทั้งในชั้นเรียนหรือในชีวิตจริง ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ต่าง ๆ มาจัดแสดงอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อสะท้อนให้เห็น ความพยายาม เจตคติ แรงจูงใจ พัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนดำเนินการประเมินด้วยแฟ้มผลงานที่สมบูรณ์ จะช่วยผู้สอนให้สามารถประเมินจากแฟ้มสะสมงานแทนการประเมินจากการปฏิบัติจริงได้

2.3 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน

โรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาเชื่อว่าการจัดการเรียน การสอนแบบห้องเรียนกลับทาง เป็นการสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของการเรียนการสอนให้แก่ ผู้ปกครองนำไปสู่การเรียนรู้แบบ Flipped-Mastery Approach เพื่อเปลี่ยนวิธีการสอนของผู้สอน จากการบรรยายหน้าชั้น หรือเป็นผู้สอน สอนไปเป็นผู้ฝึก ฝึกการทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่นในชั้นเรียนให้แก่ศิษย์เป็นรายคน หรืออาจเรียกว่าเป็นติวเตอร์ (วิจารณ์ พานิช, 2557 น. 29-33)

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom)

2.3.1.1 ความหมายของห้องเรียนกลับด้าน

ฟลิปเลิร์นนิงเน็ตเวิร์ค (Flipped Learning Network, 2013) ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นแนวคิดห้องเรียนแบบกลับด้าน จากสมัยก่อนการเรียนการสอนของผู้สอนในห้องเรียน เปลี่ยนเป็นการเรียนการสอนนอกห้องเรียนหรือที่บ้าน ไม่มีการกำหนดเวลาเรียน เนื้อหาบรรยาย เป็นความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ หรือความรู้ที่ผู้สอนสร้างขึ้น และการเรียนในห้องเรียนเป็นการนำปัญหาจากการเรียนหรือการบ้าน มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทำกิจกรรมร่วมกันโดยเน้นการเรียนการสอนเป็นกลุ่มกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยตอบสนองตามสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล

วิจารณ์ พาณิช (2556, น. 10) ได้อธิบายว่าห้องเรียนกลับด้าน เป็นกระบวนการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งซึ่งเปลี่ยนจากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหา (Lecture) ในห้องเรียนมาเป็นการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกแก้โจทย์ปัญหาและประยุกต์ใช้จริงส่วนการบรรยายจะอยู่ในช่องทางอื่น ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอออนไลน์ ฯลฯ ซึ่งผู้เรียนเข้าถึงได้เมื่ออยู่ที่บ้านหรือนอกห้องเรียน ดังนั้นการบ้านที่เคยมอบหมายให้ผู้เรียนฝึกทำเองนอกห้องจะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในห้องเรียน และในทางกลับกันเนื้อหาที่เคยถ่ายทอดผ่านการบรรยายในห้องเรียนจะเปลี่ยนไปอยู่ในสื่อที่ผู้เรียนได้รับเองที่บ้านหรือที่อื่น ๆ

สุรศักดิ์ ปาเฮ (2556, น. 1) ได้อธิบายว่าห้องเรียนกลับด้านตรงกับภาษาอังกฤษว่า The Flipped classroom (คานาม) แบบนี้รูปแบบหนึ่งของการสอนโดยที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากการบ้านที่ได้รับผ่านการเรียน ด้วยตนเองจากสื่อวีดิทัศน์นอกชั้นเรียนหรือที่บ้าน ส่วนการเรียนในชั้นเรียนปกตินั้นจะเป็นการเรียนแบบสืบค้นหาความรู้ที่ได้รับร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นโดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือชี้แนะ

ถลันลลิต เอี่ยมอำนาญสุข (2556, น. 16) ได้อธิบายว่าห้องเรียนกลับด้าน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งซึ่งเปลี่ยนเป็นการ จากการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหา (Lecture) ในห้องเรียนมาเป็นการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกแก้โจทย์ปัญหา และการประยุกต์ใช้จริงส่วนการบรรยายจะอยู่ในช่องทางอื่น ๆ เช่น วิดีโอ วิดีโอออนไลน์ โปดแคสติง (Podcasting) หรือ สกรีนแคสติง (Screen Casting) ซึ่งผู้เรียนเข้าถึงได้เมื่ออยู่ที่บ้านหรืออยู่นอกห้องเรียน ดังนั้นการบ้านที่เคยมอบหมายให้ผู้เรียนฝึกทำเองนอกห้องเรียนจะกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของกิจการในห้องเรียน และในทางกลับกัน เนื้อหาที่เคยถ่ายทอดผ่านการบรรยายในห้องเรียนจะเปลี่ยนไปอยู่ในสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับเองทั้งที่บ้านหรือที่อื่น ๆ ซึ่งผู้สอนอาจให้โจทย์ปัญหาหรือมอบหมายให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาอย่างสรุปในเรื่องนั้น ๆ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนและมีการนำมาอภิปรายหรือการลงมือปฏิบัติจริงในห้องเรียน

ราชบัณฑิตยสภา (2558, น. 212) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนที่ผู้เรียนศึกษาสาระสำคัญของบทเรียนด้วยตนเองที่บ้านและนำผลงานหรือปัญหาที่บันทึกไว้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้สอนหรือเพื่อนในห้องเรียน

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบหนึ่ง ที่เปลี่ยนจากเรียนบทเรียนในห้องเรียนไปสู่นอกห้องเรียนหรือที่บ้าน ผู้เรียนเรียนบทเรียนด้วยตนเองผ่านสื่อที่หลากหลายและทำการบ้านหรือกิจกรรมในห้องเรียนโดยเน้นการทำกิจกรรม แลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกับเพื่อนและมีผู้สอนเป็นผู้คอยชี้แนะ

2.3.1 ความสำคัญของห้องเรียนกลับด้าน

วิจารณ์ พาณิช (2556) การเรียนการสอนตามแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเป็นการสอนให้ผู้เรียนรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง เมื่อใช้ห้องเรียนกลับด้านและเรียนให้รู้จริง บรรยากาศในห้องเรียนเปลี่ยนไป วิธีการสอนของผู้สอนและพฤติกรรมของผู้เรียนก็เปลี่ยนไป จากการเรียนแบบเดิม โดยผู้เรียนนั่งฟัง รับคำสั่ง แล้วตอบข้อสอบเพื่อพิสูจน์ว่าตนได้เรียนรู้ สภาพเช่นนี้ อาจได้ผลกับผู้เรียนส่วนน้อย ส่วนผู้เรียนอีกจำนวนหนึ่งอาจหมดความสนใจ และหลุดไปจากกระบวนการเรียนรู้ แต่ในห้องเรียนแบบกลับด้าน และเรียนให้รู้จริง ผู้เรียนต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง การเรียนไม่ใช่สิ่งที่กระทำต่อผู้เรียนและกลายเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเป็นเจ้าของเป็นผู้กระทำและจะเป็นทักษะที่ติดตัวตลอดไป การเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านในช่วงแรก ผู้เรียนอาจไม่คุ้น และอาจต่อต้าน แต่เมื่อดำเนินการไประยะหนึ่งผู้เรียนจะเห็นคุณค่าและจะเปลี่ยนเป็นเจ้าของการเรียนรู้ของตนอย่างกระตือรือร้น

1. ทำให้ห้องเรียนเต็มไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย เมื่อผู้เขียนทั้งสองเริ่มห้องเรียนกลับด้านและเรียน ถ้ารู้จริงทั้งสองไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นและเมื่อดำเนินการ จึงพบว่าเป็นวิธีทำให้การเรียนเป็นกิจกรรมเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคนที่มี กิจกรรมเรียนรู้แตกต่างกันในห้องเรียนเดียวกันเวลาเดียวกันและผู้เรียนแต่ละคนเรียนด้วยอัตราเร็วที่แตกต่างกัน และผู้สอนก็ดูแลผู้เรียนด้วยมาตรฐานที่ต่างกันได้ โดยมีมาตรฐานขั้นต่ำไว้จำแนกกับผู้เรียนที่เรียนช้าและไม่ถนัดในวิชานั้น ผู้เรียนที่มีความถนัดและตั้งใจเรียนต่อทางใดทางหนึ่งก็จะได้รับการส่งเสริมให้เอาดีด้านนั้นยิ่ง ๆ ขึ้นไป

2. การเรียนรู้เป็นศูนย์กลางของห้องเรียนในห้องเรียนแบบเก่าผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้แต่ผู้เดียวแต่ในห้องเรียนกลับทางและเรียนให้รู้จริง จุดสนใจอยู่ที่สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ หรือยังไม่รู้ในห้องเรียนแบบนี้ ผู้เรียนมาเข้าห้องเรียนพร้อมกับเป้าหมายของการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นผู้จัดสิ่งของห้องเรียนและสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการเรียน รวมทั้งช่วยแนะนำให้ผู้เรียนวางแผนการเรียนรู้ของตน เรียนเปลี่ยนจากที่รับถ่ายทอด (ความรู้) มาเป็นที่พูดคุยแลกเปลี่ยนเพื่อการเรียนรู้และเพื่อแสดงว่าตนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์อย่างรู้จริง ผู้เรียนอยู่ในสภาพเป็นเจ้าของกระบวนการเรียนรู้ ไม่ใช่เพียงผู้รับถ่ายทอดสาระ ผู้เขียนทั้งสองเปลี่ยนชื่อห้องเรียน (Classroom) เป็นพื้นที่สำหรับการเรียนรู้ (Learning Space)

3. การเรียนรู้แบบกลับทางและเรียนให้รู้จริงให้บริการ Feedback แก่ผู้เรียนในทันทีและลดเอกสารที่ผู้สอนต้องทำการประเมินอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อ Feedback แก่เด็กในทันทีที่เด็กทำกิจกรรมในห้องเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ความก้าวหน้าในการเรียนของตนทันที และพรุ่งนี้ก็ไม่ต้องตรวจการบ้านกองโต ผู้เรียนจะเอาชิ้นผลงานมาคุยกับผู้สอนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และประเด็นหลักของการเรียน ผู้สอนจะตรวจสอบความเข้าใจและความเข้าใจผิดของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน ผู้สอนให้คะแนนได้ในชั่วโมงเรียน และสามารถปรึกษาหรือวางแผนการเรียนที่จำเป็นขั้นต่อไปเพื่อช่วยให้เข้าใจชัดขึ้น หรือเพื่อขจัดความเข้าใจผิด ผู้เรียนที่เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว และแสดงความหัวไวในเรื่องนั้น ผู้สอนก็สามารถพูดคุย เพื่อร่วมกันวางแผนการเรียนขั้นต่อไปเพื่อให้ทำมากยิ่งขึ้น เข้าใจได้ลึก และมีมุมมองที่กว้างและเชื่อมโยงยิ่งขึ้น มีคอมพิวเตอร์ทดสอบความเข้าใจบทเรียนให้ผู้เรียนสอบเอง แล้วได้รับคะแนนสอบในทันทีที่ผู้เรียนกับผู้สอนสามารถทบทวนคำตอบร่วมกันเพื่อทำความเข้าใจ ผู้สอนจะเห็นประเด็นที่ผู้เรียนมีความเข้าใจผิดซ้ำ ๆ กันหลายคนและนำมาปรับปรุงบทเรียน

ของตนได้ และนำมาใช้ออกแบบการเรียนรู้ซ่อมได้ จุดสำคัญของวิธีการเรียนแบบใหม่ คือผู้เรียนจะมีความรู้เรื่องนั้นถูกต้องและเพียงพอสำหรับเป็นพื้นฐานความรู้สู่บทเรียนต่อไป

5. การเรียนแบบรูัจริงช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนเสริมในชั้นเรียนตามปกติ มีผู้เรียนบางคนไม่ผ่านการทดสอบในรอบแรก ซึ่งหากเป็นชั้นเรียนตามปกติ การสอนก็ดำเนินต่อไปและผู้เรียนที่เรียนไม่ทันก็จะค่อย ๆ ล้าหลังยิ่งขึ้นแต่ในห้องเรียนแบบรูัจริงผู้เรียนจะเรียนเรื่องเดิมใหม่จนกว่าจะรูัจริงและผู้สอนก็จะรู้ว่าจะต้องช่วยเหลือผู้เรียนคนใดในเรื่องใด คือผู้สอนเอาใจใส่ผู้เรียนเป็นรายคนเมื่อผู้เรียนที่เรียนคู่คนเหล่านี้ได้แก่ความเข้าใจผิดของตนก็จะสามารถเรียนบทต่อไปได้ คล่องแคล่วยิ่งขึ้น

6. การเรียนแบบรูัจริงเปิดห้องให้ผู้เรียนเรียนรู้สาระด้วยหลากหลายวิธี ใช้ทฤษฎี UDL(Universal Design for Learning) ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนด้วยวิธีที่ตนถนัดที่สุด เช่น บางคนชอบเรียนจากวีดิทัศน์ บางคนชอบเรียนจากตำราเรียน บางคนชอบค้นจากอินเทอร์เน็ต เป็นต้นผู้สอนก็ส่งเสริม ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมีอิสระและรู้สึว่าการเรียนเป็นเรื่องของตนเอง เป็นความรับผิดชอบของตนเองการเปิดอินเทอร์เน็ตให้ผู้เรียนได้เลือกมีที่เรียนนี้ ช่วยให้ผู้เรียนค้นพบวิธีเรียนที่ให้ผลดีที่สุดต่อตนเอง คือได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ตนเอง เมื่อเปิดอิสระเช่นนี้ผู้เรียนจะทดลองวิธีการต่าง ๆ หลากหลายแบบ บางคนชอบเรียนไปก่อนล่วงหน้า บางคนชอบทำแบบฝึกหัดบางคนชอบทำการทดลองก็ได้เรียนตามแบบที่ตนชอบ

7. การเรียนแบบรูัจริงเปิดช่องให้ผู้เรียนแสดงภูมิรู้ได้หลากหลายแบบ การสอนแบบเดิมก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่วิธีการทดสอบภูมิรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ผู้เรียนบางคนอาจแสดงความรู้ความเข้าใจได้ดีโดยการตอบข้อสอบตามปกติ แต่บางคนอาจแสดงความรู้ความเข้าใจได้ดีกว่าโดยการอภิปรายด้วยวาจาจากผู้สอน หรือบางคนชอบการทดลองโดยนำเสนอด้วยโปรแกรม PowerPoint หรือบางคนอาจเขียนเรียงความอธิบายความเข้าใจ บางคนทำเป็นวิดีโอเกมเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจวิชาของตัวเองและเมื่อผู้สอนอนุญาตผู้เรียนก็ทำให้ผู้สอนแปลกใจในความคิดสร้างสรรค์และความสามารถของผู้เรียนคนนี้

8. การเรียนแบบรูัจริงเปลี่ยนบทบาทของผู้สอน ผู้สอนได้ใช้เวลาให้เกิดคุณค่าต่อผู้เรียนมากที่สุด เพื่อช่วยให้เวลาในห้องเรียนเป็นเวลาที่ดีที่ศิษย์เกิดการเรียนรู้แบบรูัจริง

9. การเรียนแบบรูัจริงช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียน ไม่ใช่รับจ้างมาโรงเรียนโดยทั่วไป ผู้เรียนมาโรงเรียนโดยหวังได้เกรดผ่านการท่องจำเนื้อหาวิชา ไม่ใช่หวังได้เรียนรู้ ผู้เรียนในชั้นเรียนแบบกลับทางและเรียนให้รูัจริงจะเริ่มต้นด้วยความไม่พอใจวิธีเรียนแบบใหม่ที่ไม่ถ่ายทอดวิชาให้โดยตรง แต่ในที่สุดผู้เรียนเหล่านี้จะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นผู้เรียนที่มีทักษะแห่ง “ผู้เรียนรู”

10. ชั้นเรียนง่ายและจัดให้เหมาะต่อผู้เรียนเป็นรายคนได้ง่าย ห้องเรียนแบบนี้เริ่มต้นที่โรงเรียนบ้านนอกที่เป็นโรงเรียนเล็ก ไม่มีเครื่องมือครบครัน และเริ่มต้นที่ฉันทเรียนเคมีซึ่งถือเป็นวิชาอันตรายที่จะเกิดอุบัติเหตุเป็นอันตรายต่อผู้เรียน แต่ก็ทำได้สำเร็จในโรงเรียนบ้านนอก

11. วิธีเรียนแบบกลับด้านและเรียนให้รูัจริงช่วยเพิ่มเวลาพบหน้าระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เมื่อเริ่มการเรียนวิธีนี้ ผู้ปกครองของผู้เรียนบางคนเป็นห่วงว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจะลดลงซึ่งในทางเป็นจริงกลับตรงกันข้าม ผู้สอนกับผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้นและเป็นการ

ปฏิสัมพันธ์ที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนดีขึ้นและความเครียดลดลงเพราะเด็กเข้าถึงเนื้อหาได้เมื่อต้องการ 24 ชั่วโมงต่อวัน และ 7 วันต่อสัปดาห์

12. การเรียนแบบผู้สอนจึงช่วยให้ผู้เรียนทุกคนอยู่กับการเรียน หลักการเรียนแบบ Brain-Based มีว่า “สมองที่พัฒนา คือสมองของคนที่กำลังทำงาน” ในห้องเรียนแบบเดิมผู้ที่ทำงานคือผู้สอน แต่ในห้องเรียนแบบกลับด้านและเรียนให้รู้จริง ผู้ทำงานคือผู้เรียน

13. การเรียนรู้ซึ่งทำให้การลงมือทำเป็น การเรียนแบบที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคนในการเรียนแบบเดิม การเรียนในห้องปฏิบัติการทำเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ และทำพร้อม ๆ กันซึ่งดูเหมือนว่าเป็นชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพมาก แต่เมื่อมองตามมุมของการเรียนรู้ของผู้เรียนการเรียนรู้แบบกลับด้านและเรียนให้รู้จริง ช่วยให้เกิดการเรียนรู้แบบที่เหมาะสมต่อผู้เรียนแต่ละคนในชั้นเรียนวิชาเคมีของผู้เขียนหนังสือ ผู้สอนใช้เวลาช่วงแรกปฏิบัติเรื่องข้อพึงระวังด้านความปลอดภัยแล้วปล่อยให้ผู้เรียนทดลองทางห้องปฏิบัติการด้วยตนเอง โดยผู้สอนคอยช่วยเหลือแนะนำเป็นรายคน

2.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับห้องเรียนกลับด้าน

วิจารณ์ พานิช (2556) กล่าวว่า การกลับทางห้องเรียนเพื่อเปลี่ยนวิธีการสอนของผู้สอนจากบรรยายหน้าชั้นหรือเป็นผู้สอน ไปเป็นผู้ฝึก ฝึกการทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่นในชั้นเรียนให้แก่ศิษย์เป็นรายคน หรืออาจเรียกว่าเป็นติวเตอร์ เพื่อใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ ที่เด็กสมัยใหม่ชอบคือ ICT หรือ อาจเรียกว่าเป็นการนำโลกของโรงเรียนเข้าสู่โลกของผู้เรียน คือโลกดิจิทัลช่วยเด็กที่มีงานยุ่ง มีกิจกรรมมาก บางคนเป็นนักกีฬาต้องขาดเรียนไปแข่งขัน เกือบทุกคนที่มีงานที่ตนเองต้องเข้าไปช่วยจัดการ ซึ่งการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีจะมีบทสอนด้วยวิดีโออยู่บนอินเทอร์เน็ตช่วยให้เด็กเหล่านี้เรียนไว้ล่วงหน้า หรือเรียนตามชั้นเรียนได้ง่ายขึ้นรวมถึงเป็นการฝึกเด็กให้รู้จักจัดการเวลาของตน

สุรศักดิ์ ปาเฮ (2556, น. 2) ได้อธิบายว่าห้องเรียนกลับด้านกลายเป็นนวัตกรรม และมุมมองหนึ่งของตัวอย่างจากประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นในวงการ ศึกษาเป็นวิธีการใช้ห้องเรียนให้เกิดคุณค่าแก่เด็ก โดยใช้ฝึกประยุกต์ความรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบรู้จริงผ่านสื่อเทคโนโลยีที่นำมาใช้ เนื่องจากได้มีการคิดค้นเพื่อพัฒนารูปแบบนวัตกรรมทางการเรียนรู้ และรูปแบบการสอนตามหลักสูตรเพื่อก้าวทันกับความเปลี่ยนแปลงกับบริบทเชิงสังคม และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของโลกแห่งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทต่อการจัดการศึกษาค่อนข้างสูง รวมทั้งการปรับสภาพการให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมภายใต้กระแสแห่งการปฏิรูปการศึกษาไทยในปัจจุบัน ที่มุ่งพัฒนาการศึกษาให้บรรลุผลตามเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาโดยรวม ซึ่งในวงการการศึกษาไทยได้มีการคิดค้นพัฒนานวัตกรรมจัดการศึกษาในหลากหลายรูปแบบ เป็นไปตามปรัชญาแนวคิดของการพัฒนาโดยมุ่งเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner Center) ซึ่งวิธีการปรับเปลี่ยนแนวคิดเพื่อสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดที่เรียกว่า 21 Century ซึ่งเป็นแนวคิดในการพัฒนาคนรุ่นใหม่ให้มีคุณลักษณะพร้อมสำหรับการดำรงชีวิตและรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เนื่องด้วยโลกที่ไร้พรมแดนความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการสื่อสารและนโยบายความร่วมมือของพลเมืองโลกซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการคิดค้นหาแนวทางสู่กระบวนการทักษะใหม่ในศตวรรษ

ที่ 21 นี้จึงเป็นประเด็นสำคัญที่สังคมต่างมุ่งมั่นและให้ความสำคัญโดยจุดเริ่มต้นของการพัฒนา นวัตกรรมประเภทนี้เกิดจาก การจัดการเรียนการสอนผู้เรียนระดับมัธยมปลายที่โรงเรียน Woodland Park high school เมือง Woodland Park รัฐ Colorado สหรัฐอเมริกาโดยผู้สอน วิทยาศาสตร์สองคนชื่อ โจนาธาน เบอร์กแมน (Jonathan Bergmann) และ อาร์สัน แซม (Aaron Sam ราวปี ค.ศ. 2007) โดยได้เริ่มทำการบันทึกเทปวิดีโอซึ่งเป็นเนื้อหาสาระการสอนเพื่อให้ผู้เรียน นำไปศึกษาด้วยตนเองที่บ้านแล้วให้ผู้เรียน นำเอาผลการศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองนำกลับมาสู่ กระบวนการการอภิปราย สืบค้น เพื่อหาบทสรุปของคำตอบในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดประสบการณ์ทางการเรียนดังกล่าว ซึ่งวิธีการเรียนแบบนี้ เป็นการเรียนแบบกลับด้าน จากแนวคิดการเรียนแบบเดิมที่ต้องเรียนเนื้อหาที่โรงเรียน และนำงาน กลับไปทำต่อที่บ้าน โดยให้เรียนเนื้อหาที่บ้านด้วยตนเองแล้วนำงานหรือประสบการณ์ที่ได้รับมา เรียนรู้เพิ่มเติมที่โรงเรียนร่วมกันกับเพื่อนต่อ โดยครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ชี้แจงในประเด็นคำตอบ ที่เกิดขึ้น ซึ่งรูปแบบดังกล่าวนี้ภายหลังได้พัฒนาและขยายออกไปกว้างขวางโดยเฉพาะการปรับใช้ กับสื่อ ICT หลากหลายประเภทที่มีศักยภาพค่อนข้างสูงในปัจจุบัน

วิจารณ์ พานิช (2556, น. 13) ได้อธิบายว่าห้องเรียนกลับด้านเป็นการเรียนเนื้อหาวิชา ที่บ้านทำการบ้านที่โรงเรียนหรือรับการถ่ายทอดความรู้มาจากที่บ้านแล้วมาสร้างความรู้ต่อ ยอดจากเนื้อหาที่ได้รับการถ่ายทอดมาเป็นความรู้ที่สอดคล้องกับชีวิตทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มี พลังเกิดทักษะที่เรียกว่า “ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21” ซึ่งไม่ใช่เฉพาะผู้เรียนเท่านั้นที่เรียนรู้กลับทาง ผู้สอนก็ต้องสอนกลับทางด้วยเช่นกันโดยครูเป็นผู้จัดการเรียนการสอนแบบกลับทาง คือ จากที่เคย สอน เนื้อหาวิชานั้นหน้าชั้นเรียนเปลี่ยนมาเป็นสอนโดยผ่าน วิดีทัศน์ หรือสื่อการสอนต่าง ๆ ที่ผู้สอนสร้างขึ้นหรือสื่ออื่นที่มีอยู่แล้วมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนไปเรียนรู้ ที่บ้านหรือที่อื่นนอกเวลาเรียนแล้วใช้เวลาเรียนในห้องเรียนในการทำแบบฝึกหัดหรือลงมือปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะและกิจกรรมต่าง ๆ เช่นการตอบคำถามการอภิปรายหรือสรุปเนื้อหาที่ผู้เรียนได้ เรียนรู้มาทั้งหมดโดยในช่วงเวลาเรียนผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ที่ ได้เรียนมาสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองซึ่งในชั้นเรียนนั้นจะเริ่มต้นด้วยการทบทวนวิดีโอทัศน์และตอบ คำถามสิ่งที่ไม่เข้าใจหลังดูวิดีโอทัศน์ซึ่งจะช่วยให้ครูแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้เรียนบางคนหรือถ้า ผู้เรียนทั้งชั้นเรียนเข้าใจผิดก็แสดงว่าวิดีโอทัศน์มีข้อบกพร่อง ผู้สอนจะได้แก้ไขได้ จากนั้นผู้สอนมอบ งานให้ทำโดยอาจเป็นการลงมือทดลองหรือเป็นกิจกรรมค้นคว้าโครงการหรือกิจกรรมแก้ปัญหา หรือการทดสอบตามปกติจะมีเวลาทำได้หลายกิจกรรมส่วนการให้คะแนนจากการทดสอบยังคงเป็น เหมือนเดิมกับการสอนปกติ

เบอร์กแมนและแซมส์ (Bergmann and Sams, 2012) ได้อธิบายว่า การจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน (Flipped classroom) บทบาทของผู้สอนเปลี่ยนไปจากเดิม อย่างสิ้นเชิง คือไม่ใช่ผู้ถ่ายทอดความรู้แต่มีบทบาทเช่นเดียวกับตัวต่อหรือผู้ฝึกหัดหรือเป็นผู้จุด ประกายโดยตั้งคำถาม ยุแหยให้ผู้เรียนรู้อยากเห็นหรือเกิดความคิดสร้างสรรค์เกิดภาวะตื่นตัว และสนุกสนานไปกับการได้คำตอบคำถามและเรียนรู้ และเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการ เรียนการสอนด้วย ซึ่งเวลาที่ผู้สอนที่ใช้สำหรับมีปฏิสัมพันธ์สองทางกับผู้เรียนทำให้ผู้เรียนที่เรียนช้า

ไม่ทันเพื่อนร่วมห้องได้รับความเอาใจใส่ เมื่อเปรียบเทียบกิจกรรมและเวลาที่ใช้ไประหว่างการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านและการเรียนแบบเดิมดังรายละเอียด ในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบกิจกรรมและเวลาที่ใช้ไประหว่างการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านและการเรียนแบบเดิมของ Jonathan Bergmann และ Aaron Sam

ห้องเรียนแบบเดิม	ห้องเรียนกลับด้าน
-กิจกรรม Warm up 5 นาที	-กิจกรรม Warm up 5 นาที
-ทบทวนการบ้านของคืนก่อน 20 นาที	-ถามตอบเรื่องวีดีทัศน์ 10 นาที
-บรรยายเนื้อหาใหม่ 30 ถึง 45 นาที	-กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนมอบหมายหรือผู้เรียนคิดเองหรือลงมือทดลอง 75 นาทีทดลอง 75 นาที
-กิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนมอบหมายให้หรือผู้เรียนคิดเองหรือลงมือทดลอง 20 ถึง 35 นาที มือทดลอง 20 ถึง 35 นาที	

ที่มา: (Bergmann and Sams, 2012)

จากตารางที่ 2.1 จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านในรายวิชาเคมีซึ่งเป็นชั้นเรียนของ Jonathan Bergmann และ Aaron Sam นั้น จะมีเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมากกว่าและประหยัดเวลามากกว่าการเรียนแบบเดิม ซึ่งการให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาล่วงหน้าที่บ้านแล้วมาพูดคุยในชั้นเรียนนั้นจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น เร็วขึ้นเหลือเวลาสำหรับเติมสิ่งอื่น ๆ ให้ผู้เรียนโดยเฉพาะทักษะคิดวิเคราะห์รูปแบบเดิมนั้นเวลาในชั้นเรียนจะหมดไปกับการเตรียมพร้อมจำนวน 5 นาทีตอบข้อสงสัยให้กับผู้เรียน 20 นาทีบรรยายเนื้อหาใหม่ 30 ถึง 45 นาที เหลือแค่ 20 ถึง 35 นาทีให้ผู้เรียนทำงานและกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ แต่ห้องเรียนกลับด้านใช้เวลาเตรียมพร้อมมอร์มอ็อป จำนวน 5 นาที แล้วจึงถาม ตอบเกี่ยวกับวิดีโอที่ดู 10 นาที ที่เหลืออีก 75 นาทีเต็ม ๆ ผู้เรียนจะได้ทำงานกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางขึ้น

เด่นพงษ์ สุดภักดี (2556) ได้กล่าวไว้ว่า ห้องเรียนกลับด้านเป็นการพลิกจากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง ดังนี้

1. จากการสอนตามที่คุณสอนกำหนดทั้งหมด ไปสู่การเรียนการสอนตามสิ่งที่คุณสอนและผู้เรียนร่วมกันกำหนด
2. จากการสอนที่กลัวว่าผู้เรียนจะไม่เข้าใจ ไปสู่การสอนที่มุ่งสร้างความตื่นตัวเข้าใจ
3. จากการสอนที่ครูมุ่งเน้นให้ข้อมูลไปสู่การสอนที่คุณสอนมุ่งสร้างความรู้ความเข้าใจ
4. จากการที่คุณสอนให้ผู้เรียนต้องตอบคำถามได้ไปสู่การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนตั้งคำถามเป็น

5. จากการสอนที่ผู้สอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำไปกับการสอนที่มุ่งให้ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันทำ
6. จากการสอนที่มุ่งทดสอบความรู้ ไปกับการสอนที่มุ่งประเมินความคิด ความเข้าใจ
7. จากการสอนที่ดูเฉพาะความสามารถด้านวิชา ไปกับการสอนที่มองดูความสำเร็จรอบด้าน
8. จากการสอนที่ผู้สอนมุ่งเน้นให้การให้เกรดไปกับการสอนที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ที่แท้จริงของผู้เรียน

สุจิตรา วรรณิกร (2556) ได้กล่าวไว้ว่า The Flipped Classroom หรือการเรียนแบบ “พลิกกลับ” คือวิธีการเรียนแนวใหม่ที่ฉีกตำราการสอนแบบเดิม ๆ ไปโดยสิ้นเชิง และกำลังได้รับความนิยมน่าสนใจเรื่อย ๆ ในโลกปัจจุบันที่การศึกษาและเทคโนโลยี แทบจะเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน Flipped Classroom เป็นการเรียนแบบกลับหัวกลับหาง หรือ พลิกกลับ โดยเปลี่ยนรูปแบบวิธีการสอนจากแบบเดิมที่เริ่มจากผู้สอนในห้องเรียน ผู้เรียนกลับไปทำการบ้านส่ง เปลี่ยนเป็นผู้เรียนเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองผ่าน เทคโนโลยี ที่ผู้สอนจัดหาให้ก่อนเข้าชั้นเรียนและมาทำกิจกรรมโดยมีผู้สอนคอยแนะนำในชั้นเรียนแทน

โจนาธานและอารอน (Jonathan and Aron, 2012) ได้กล่าวว่ารูปแบบห้องเรียนกลับด้านเป็นวิธีการที่ครอบคลุมการใช้งานและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเพื่อยกระดับการเรียนรู้ในห้องเรียนเพื่อให้สามารถใช้เวลามากขึ้นในการปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนแทนการบรรยายหน้าชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว ซึ่งวิธีการที่ถูกใช้เป็นส่วนใหญ่มักจะให้ผู้เรียนได้มีเวลาศึกษานอกเวลาเรียน จึงเรียกการเรียนการสอนนี้ว่าห้องเรียนกลับด้าน เพราะกระบวนการเรียนและการบ้านทั้งหมดจะพลิกกลับจากสิ่งที่เคยเป็นกิจกรรมในชั้นเรียน เช่น การจดบันทึก (Lecture) จะถูกทำที่บ้านผ่านสื่อที่ผู้สอนสร้างขึ้นและสิ่งที่ต้องทำที่บ้าน เช่น งานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายจะนำมาทำในชั้นเรียน

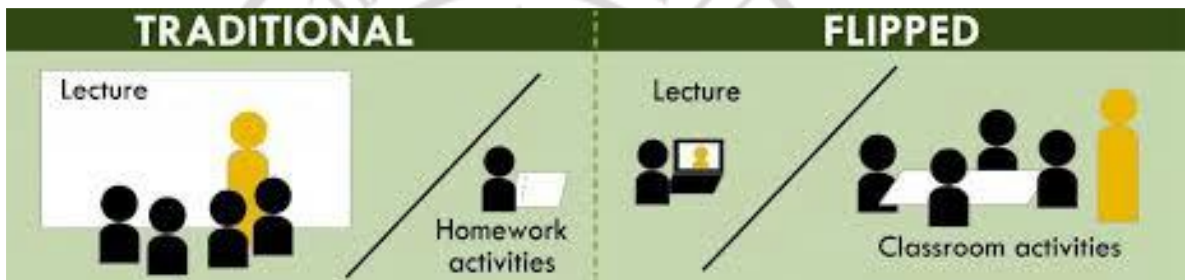
สุรศักดิ์ ปาเฮ (2556, น. 14) ห้องเรียนกลับด้านคือวิธีการเรียนแนวใหม่ที่ฉีกตำราการสอนแบบเดิม ๆ โดยเป็นการเรียนแบบ “กลับหัวกลับหาง” หรือ “พลิกกลับ” การจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน ซึ่งเป็นนวัตกรรมการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ในการสร้างผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้แบบรอบด้านหรือ Mastery Learning นั้น จะมีองค์ประกอบสำคัญที่เกิดขึ้น 4 องค์ประกอบ ที่เป็นวัฏจักร (Cycle) หมุนเวียนกันอย่างเป็นระบบการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านนั้น จะมีองค์ประกอบสำคัญที่เกิดขึ้น 4 องค์ประกอบได้แก่

1. การกำหนดยุทธวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ (Experimental Engagement) โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เพื่อเรียนเนื้อหาโดยอาศัยวิธีการที่หลากหลายทางการใช้กิจกรรมที่กำหนดขึ้นเอง เกมสถานการณ์จำลอง สื่อปฏิสัมพันธ์ การทดลอง หรืองานด้านศิลปะแขนงต่าง ๆ

2. การสืบค้นเพื่อให้เกิดมโนทัศน์รวบยอด (Concept Exploration) โดยผู้สอนเป็นผู้คอยชี้แนะให้กับผู้เรียนจากสื่อ หรือกิจกรรมหลายประเภทเช่นสื่อประเภทวิดีโอบันทึกการบรรยายการใช้สื่อบันทึกเสียงประเภท Podcasts การใช้สื่อ Websites หรือสื่อออนไลน์ Chats

3. การสร้างองค์ความรู้ที่มีความหมาย (Meaning Making) โดยผู้เรียนเป็นผู้บูรณาการสร้างทางสังคมความรู้จากสื่อที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างกระดานความรู้อิเล็กทรอนิกส์ (Blogs) การใช้แบบทดสอบ (Test) การใช้สื่อสังคมออนไลน์และกระดานสำหรับอภิปรายแบบออนไลน์ (Social Networking & Discussion Boards)

4. การสาธิตและประยุกต์ใช้ (Demonstration and Applications) เป็นการสร้างองค์ความรู้โดยผู้เรียนเองในเชิงสร้างสรรค์ในการจัดทำเป็นโครงการ (Project) และผ่านกระบวนการนำเสนองาน (Presentation) ที่เกิดจากการรังสรรค์งานเหล่านั้น

ภาพที่ 2.1 ห้องเรียนแบบเดิมและห้องเรียนกลับด้าน

ห้องเรียนแบบเดิม (Traditional Classroom)

1. กิจกรรม Warm Up 5 นาที
2. ทบทวนการบ้านของคืนก่อน 20 นาที
3. บรรยายเนื้อหาวิชาใหม่ 30-45 นาที
4. กิจกรรมเรียนรู้ที่ผู้สอนมอบหมายหรือผู้เรียนคิดเองหรือ Lab 20-35 นาที

ห้องเรียนแบบกลับด้าน (Flipped Classroom)

1. กิจกรรม Warm Up 5 นาที
2. ถามตอบเรื่องวีดีทัศน์ 10 นาที
3. กิจกรรมเรียนรู้ที่ผู้สอนมอบหมายหรือผู้เรียนคิดเอง 1 ชั่วโมง 15 นาที

แนวคิดของห้องเรียนกลับด้านมาในเบื้องต้นนั้น มีบทสรุปเปรียบเทียบให้เห็นถึงรูปแบบของการจัดการเรียนการสอนแบบกลับด้าน (Flipped Learning) กับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม (Traditional Learning) กล่าวคือ การจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับทางนั้นจะมุ่งเน้นการสร้างสรคองค์ความรู้ด้วยตัวผู้เรียนเองตามทักษะความรู้ความสามารถและสติปัญญาของเอ็กต์บุคคล (Individualized Competency) ตามอัตราความสามารถทางการเรียนแต่ละคนจากมวลประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ ผ่านสื่อเทคโนโลยี ICT หลากหลายประเภทในปัจจุบัน และเป็นลักษณะการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้นอกชั้นเรียนอย่างอิสระทางด้านความคิดและวิถีปฏิบัติ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนแบบเดิมที่ผู้สอนจะเป็นผู้ ้อนความรู้ประสบการณ์ให้ผู้เรียนในลักษณะของผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (Teacher Center) ดังนั้น การสอนแบบกลับทางจะเป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้สอนอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ ผู้สอนไม่ใช่ผู้ถ่ายทอดความรู้แต่จะมีบทบาทเป็นติวเตอร์

หรือโค้ช ที่จะเป็นผู้จุดประกายและสร้างความสนุกสนานในการเรียนรวมทั้งเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนในชั้นเรียนนั้น ๆ

ประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้าน

โจนาธาน เบอร์กแมนและอารอน แซม (Jonathan Bergmann and Aaron Sam, 2013) ได้อธิบายว่าประโยชน์ที่เกิดจากการเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านมี ดังนี้

1. เพื่อเปลี่ยนวิธีการสอนของผู้สอนจากการบรรยายหน้าชั้นเรียนหรือจากผู้สอนไปเป็นผู้ฝึก ฝึกการทำแบบฝึกหัดหรือทำกิจกรรมอื่นในชั้นเรียนให้แก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรืออาจเรียกว่าเป็นติวเตอร์

2. เพื่อใช้เทคโนโลยีการเรียนที่ผู้เรียนสมัยไม่ชอบโดยใช้สื่อไอซีที ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการนำโลกของโรงเรียนเข้าสู่โลกของผู้เรียนซึ่งเป็นโลกยุคดิจิทัล

3. ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีงานยุ่ง ผู้เรียนสมัยนี้มีกิจกรรมมากทำมาก ดังนั้นจึงต้องเข้าไปช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทสอนนี้สอนด้วยวิดีโออยู่บนอินเทอร์เน็ตช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ง่ายขึ้นรวมทั้งเป็นการฝึกเด็กให้รู้จักการจัดการเวลาของตนเอง

4. ช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนให้ชวนขวยหาความรู้ในชั้นเรียน ผู้เรียนเหล่านี้อาจไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างเพียงพอ แต่ในห้องเรียนกลับด้านของผู้เรียนจะได้รับการเอาใจใส่จากผู้สอนมากที่สุดเท่าเทียมกันโดยอัตโนมัติ

5. ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันให้ก้าวหน้าในการเรียนตามความสามารถของตนเอง เพราะผู้เรียนสามารถที่เรียนหรือหยุดพักได้เองตามความสามารถของตนเอง

6. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดเวลาเรียนตามที่ตนพอใจ สามารถแบ่งเวลาในการดูเป็นช่วง ๆ ได้ตามความสะดวกเนื่องจากไม่มีการจำกัดเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้

7. ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนเพิ่มขึ้น ซึ่งตรงกันข้ามกับการเรียนแบบออนไลน์โดยที่ไม่มีผู้สอนคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิด แต่การเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านยังเป็นรูปแบบการเรียนที่ให้ผู้เรียนยังคงมาเรียนในห้องเรียน และพบว่าผู้สอน-ผู้เรียนแบบกลับด้านเป็นการประสานการใช้ประโยชน์ระหว่างการเรียนแบบออนไลน์ และการเรียนแบบพบหน้าช่วยเปลี่ยนและเพิ่มบทบาทของผู้สอนให้เป็นทั้ง พี่เลี้ยง เพื่อน และผู้เชี่ยวชาญ

8. ช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนผู้เรียนด้วยกันเองจากกิจการทางการเรียนที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ขึ้นมานั้นผู้เรียนสามารถที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันได้ดี เป็นการปรับเปลี่ยนกระบวนการ ทักษะของผู้เรียนที่เคยเรียนตามคำสั่งผู้สอนหรือทำงานให้เสร็จตามกำหนด เป็นการเรียนเพื่อตนเองไม่ใช่คนอื่น ส่งผลต่อผู้เรียนที่เอาใจใส่ในการเรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจะเพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติ

9. ช่วยให้เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ตามปกติแล้วในชั้นเรียนเดียวกันจะมีผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันมาก เช่น ความถนัดและความชอบที่แตกต่างกัน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านจะช่วยให้ผู้สอนเห็นจุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อนด้วยกันก็เห็นและช่วยเหลือกันด้วยจุดแข็งของแต่ละคน

10. เป็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดการห้องเรียน ช่วยให้ผู้สอนสามารถจัดการชั้นเรียนได้ตามความต้องการ การสอนที่เน้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การสร้างชั้นเรียนที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการเผชิญหน้ากับอนาคตของชีวิตอย่างดีที่สุด

11. เปลี่ยนคำสนทนากับพ่อแม่ประสานความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง ซึ่งทราบและแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

12. ช่วยให้เกิดความโปร่งใสในการจัดการศึกษาการใช้ห้องเรียนแบบกับทางโดยนำสาระคำสอนไปไว้ในวีดิทัศน์นำไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเป็นการเปิดเผยเนื้อหาสาระทางการเรียนให้สาธารณชนได้ทราบสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพการเรียนการสอนให้ผู้ปกครองทราบ

สุรศักดิ์ ปาเฮ (2556) ได้กล่าวว่า มีเหตุผลบางประการที่บอกถึงคุณประโยชน์ของการสอนแบบห้องเรียนกลับด้าน สรุปได้ ดังนี้

1. เพื่อเปลี่ยนวิธีการสอนของผู้สอนจากการบรรยายหน้าชั้นเรียนหรือจากผู้สอนทำหน้าทีสอนไปเป็นผู้ฝึก ฝึกการทำแบบฝึกหัดหรือทำกิจกรรมอื่นในชั้นเรียนให้แก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรืออาจเรียกว่าเป็นติวเตอร์

2. เพื่อใช้เทคโนโลยีที่เด็กสมัยใหม่ชอบโดยใช้สื่อ ICT ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการนำโลกของโรงเรียนเข้าสู่โลกของผู้เรียนซึ่งเป็นโลกยุคดิจิทัล

3. ช่วยเหลือเด็กที่มีงานยุ่ง เด็กสมัยนี้มีกิจกรรมมาก ดังนั้นจึงต้องเข้าไปช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทสอนที่สอนด้วยวีดิทัศน์อยู่บนอินเทอร์เน็ตช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนไว้ล่วงหน้าหรือเรียนตามชั้นเรียนได้ง่ายขึ้น รวมทั้งเป็นการฝึกเด็กให้รู้จักการจัดการเวลาของตนเอง

4. ช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนอ่อนให้ชวนขวนขวายหาความรู้ในชั้นเรียนปกติผู้เรียนเหล่านี้จะถูกทอดทิ้งแต่ในห้องเรียนกลับด้านจะได้รับการเอาใจใส่จากครูมากที่สุดโดยอัตโนมัติ

5. ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันให้ก้าวหน้าในการเรียนตามความสามารถของตนเองเพราะผู้เรียนสามารถที่เรียนที่ตนเองพึงพอใจ

6. ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดเวลาเรียนตามที่ตนเองพอใจสามารถแบ่งเวลาในการศึกษาเป็นช่วง ๆ ได้ตามความสะดวกเนื่องจากไม่มีการจำกัดเวลาและสถานที่ในการเรียนรู้

7. ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนเพิ่มขึ้นซึ่งตรงกันข้ามกับการที่เรียนแบบออนไลน์ การเรียนแบบห้องเรียนกลับด้านยังเป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนยังคงมาโรงเรียนและผู้เรียนพบปะกับผู้สอน ห้องเรียนกลับด้านเป็นการประสานการใช้ประโยชน์ระหว่างการเรียนแบบออนไลน์และการเรียนระบบพบหน้า ช่วยเปลี่ยนและเพิ่มบทบาทของผู้สอนให้เป็นทั้ง พี่เลี้ยง เพื่อน เพื่อนบ้าน และผู้เชี่ยวชาญ

8. ช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนผู้เรียนด้วยกันเองจากกิจกรรมทางการเรียนที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ขึ้นมาที่ผู้เรียนสามารถที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันได้ดีเป็นการปรับเปลี่ยนกระบวนการที่ศึนของผู้เรียนที่เคยเรียนตามคำสั่งครูหรือทำงานให้เสร็จตามกำหนดเป็นการเรียนเพื่อตนเองไม่ใช่คนอื่น ส่งผลต่อผู้เรียนที่เอาใจใส่ในการเรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันจะเพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติ

9. ช่วยให้ผู้สอนรู้จักผู้เรียนดีขึ้น หน้าทีของผู้สอนไม่ใช่เพียงช่วยให้ศิษย์ได้ความรู้หรือเนื้อหาแต่ต้องกระตุ้นให้เกิดแรงบันดาลใจ (Inspiration) ให้กำลังใจ รับฟังและช่วยเหลือ ส่งเสริม

ผู้เรียนซึ่งเป็นมิติสำคัญที่จะช่วยเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

10. ช่วยให้เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ตามปกติแล้วในชั้นเรียนเดียวกันจะมีผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันมาก มีความถนัดและความชอบที่แตกต่างกัน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการสอนแบบห้องเรียนกลับทางจะช่วยให้ผู้สอนเห็นจุดอ่อนจุดแข็งของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อนต่อกันก็เห็นและช่วยเหลือกันด้วยจุดแข็งของแต่ละคน

11. เป็นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดการห้องเรียนช่วยเปิดช่องให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนได้ตามความต้องการที่จะทำ ผู้สอนสามารถทำหน้าที่ของการสอนที่สำคัญในเชิงสร้างสรรค์เพื่อสร้างคุณภาพแก่ชั้นเรียน ช่วยให้เด็กรู้อนาคตของชีวิตได้ดีที่สุด

12. เปลี่ยนคำสนทนากับผู้ปกครอง ประสานความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครอง ซึ่งการรับทราบและแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกันจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

13. ช่วยให้เกิดความโปร่งใสในการจัดการศึกษาการใช้ห้องเรียนแบบกลับทาง โดยนำสาระคำสอนไปไว้ในวิดีโอที่นำไปเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต เป็นการเปิดเผยเนื้อหาสาระทางการเรียนให้สาธารณชนได้ทราบสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพการเรียนการสอนให้ผู้ปกครองทราบ

แนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า คุณลักษณะของแนวคิดห้องเรียนกลับด้านสามารถช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์จากการทำกิจกรรม มีการใช้สื่อที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดมโนทัศน์รวบยอด โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะมีการสร้างองค์ความรู้จากการเรียนรู้ด้วยตนเองและก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์เป็นผลงานที่ผู้เรียนนำมาประยุกต์ใช้ได้จริง ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบรอบด้านเป็นการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ในศตวรรษที่ 21

2.4 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading Comprehension)

2.4.1 ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

มิลเลอร์ (Miller, 1990, pp.108-110) กล่าวถึงความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจสรุปได้ว่า คือการรับเอาความหมายจากสิ่งที่อ่านได้โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องที่อ่าน

รัสเดล (Ruddell, 2002, p.105) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจหมายถึงกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน ที่เกิดขึ้นขณะผู้อ่านสร้างความหมายจากสิ่งที่อ่านโดยใช้ประสบการณ์และความรู้เดิมของตนผนวกกับข้อมูลในบทอ่าน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, น.154) การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การแปลความคิดจากตัวอักษรที่อ่าน โดยที่ผู้อ่านต้องเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิดด้านต่าง ๆ ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างถูกต้อง ถ้าหากผู้อ่านมีความเข้าใจในความสัมพันธ์ด้านต่าง ๆ เหล่านี้ แล้วก็จะสามารถทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544, น. 88) การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ กระบวนการทำความเข้าใจสัญลักษณ์โดยผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยค สามารถจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียนได้ และนำความรู้ที่ได้มาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์เดิมเพื่อสรุปเป็นความหมายเกิดเป็นความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน

จากแนวคิดข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การอ่านที่เกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและบริบทของเนื้อเรื่องที่อ่าน

ซึ่งผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายของคำ การตีความ การสรุปอ้างอิง และสามารถเชื่อมโยงสาระที่อ่านกับวัตถุประสงค์ วิเคราะห์ ประเมินเพื่อสรุปความรู้ที่ได้รับจากบทอ่านไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2.4.2 ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

สนิท ตั้งทวี (2536, น. 104-105) ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า “ผู้ที่มีทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ อ่านได้รวดเร็ว และสามารถจับใจความสำคัญจากข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านได้นั้น ย่อมให้คุณประโยชน์อย่างยิ่งในการแสวงหาความรู้ในเวลาอันจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ในวัยการศึกษาเล่าเรียนที่จำเป็นต้องเรียนรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ หลายสาขาด้วยกัน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน

เจนนิตีโอ (Gbenedio., 1986, pp. 46-47) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า การอ่านอย่างเข้าใจมีความสำคัญอย่างมากเพราะจะช่วยให้เราสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปได้ ทั้งในด้านการศึกษาค้นคว้าความรู้ การพัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับชีวิต นอกจากนี้ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลก้าวทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก

วอลเลซ (Wallace, 1992, pp. 4-5) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า การอ่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของชุมชนของผู้ที่อ่านออกเขียนได้ การอ่านสนองต่อความต้องการในยามจำเป็น เช่น การอ่านป้ายเตือนต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากนี้การอ่านอย่างเข้าใจจะทำให้ได้รับความรู้และให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย

ซานาคอร์ (Sanacore., 2000, pp. 158-160) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจที่มีต่อผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการเรียน การดำรงชีวิตในสังคม ตลอดจนการทำงานในอนาคต

สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ทั้งในด้านการศึกษา การติดต่อสื่อสารและการประกอบอาชีพ เพราะถือเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

2.4.3 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การอ่านและความสามารถในการอ่าน ถึงแม้จะอ่านได้รวดเร็ว ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านก็ถือว่าเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2547, น.75) จัดอันดับความเข้าใจไว้คล้ายคลึงกันกับดัชแมน และคณะ (Datchman. et al., 1974, p.166) ออกเป็น 3 ระดับ คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านแปลความ การอ่านขั้นวิจารณ์

จรรยา บุญประเสริฐ (2547, น. 23) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านไม่ได้จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามได้ถูกต้องเท่านั้น แต่หมายถึงความเข้าใจ 2 ระดับ คือ ระดับต่ำ เกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่าน ระดับสูงผู้เรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้ เข้าถึงแก่น

ของแนวคิดที่เขียนอยู่ และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านั้นกับสิ่งที่เคยรู้มา เพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญ และแนวคิดใหม่มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้าด้วยกัน

การสอนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึงการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการอ่านภาษาอังกฤษ โดยการจัดเนื้อหาให้เหมาะสมและแบ่งแยกเป็นระดับต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านไปในระดับสูงขึ้นได้ ซึ่งอาจเริ่มต้นด้วยการอ่านคำศัพท์และประโยคพื้นฐาน จากนั้นเป็นการอ่านเนื้อหาที่มีความยากขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าใจและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในงานวิจัยนี้มีการกำหนดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอิงตาม Fink (2003) ซึ่งกล่าวถึงระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยถ้าผู้เรียนเข้าใจที่แท้จริงในบทเรียน จะพฤติกรรมแสดงออกว่ามีความรู้ในเนื้อหาที่เรียน โดยเฉพาะในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การจับประเด็นเรื่องที่อ่านได้ผู้วิจัยจึงกำหนดพฤติกรรมนี้ไว้ในความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจใน ระดับที่ (1) ระดับตัวอักษร(Literal Comprehension) ซึ่งหมายถึงความสามารถในการจับประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่าน จากข้อความที่ระบุชัดเจนอยู่ในบทอ่าน และระดับที่ (2) ระดับตีความ (Interpretative Comprehension) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการแปลความ พิจารณาสาเหตุ และผลสรุป ลงความเห็นจากสิ่งที่ไม่ได้ระบุไว้ในเรื่องที่อ่านพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาของเรื่องที่อ่านมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์กับชีวิตของตนเอง และพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถบูรณาการเชื่อมโยงหลักการสำคัญของเรื่องที่อ่านเข้ากับวิชาอื่น ๆ และเข้ากับชีวิตของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยกำหนดพฤติกรรมนี้ไว้ในระดับที่ (3) ระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ไปสัมพันธ์กับความรู้เดิมของตน หรือสัมพันธ์กับความรู้จากวิชาต่าง ๆ และนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้สำหรับพฤติกรรมที่ผู้เรียนเข้าใจเพื่อนมนุษย์ ชุมชน และสังคมดีขึ้น เป็นความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจที่เกิดขึ้นภายหลังจากการอ่านเนื้อเรื่อง และพฤติกรรมที่ผู้เรียนเกิดความใส่ใจและมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียนภายหลังจากการอ่านเนื้อเรื่อง ผู้วิจัยกำหนดพฤติกรรมนี้ ไว้ในระดับที่ (4) ระดับประเมินค่า (Evaluation Comprehension) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการ ตัดสินใจ ประเมินผล สิ่งที่อ่าน โดยอาศัยความรู้ประสบการณ์ของผู้อ่านในเรื่องที่อ่าน

ผู้วิจัยคาดว่าประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการวิจัยนี้คือ การเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจจะเป็นแนวทางนำผู้เรียนไปสู่การสร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้วยการอ่านต่อไปความสามารถในการอ่านทั้ง 4 ระดับ วัดจากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นการแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน เป็น 3 ระดับ คือ ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง ระดับความเข้าใจขั้นตีความ ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า คือความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์

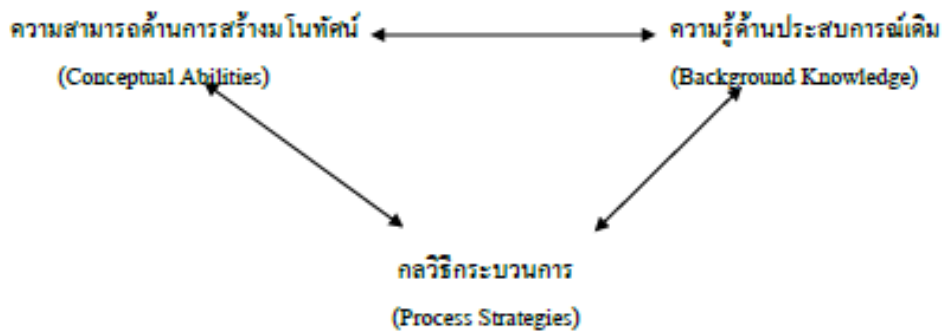
จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าระดับความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญและจำเป็นมากสำหรับผู้สอนอ่าน ที่สำคัญคือ ความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐานของการอ่านจับใจความสำคัญ เพราะผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เมื่อไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านแล้ว จะไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ฉะนั้นในการสอนอ่านผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนให้

ผู้เรียนมีคุณสมบัติเพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญให้ได้ผลดังนี้ ระดับความเข้าใจความหมายของอักษร ระดับความเข้าใจขั้นตีความ ระดับขั้นวิเคราะห์ วิจาร์ณ ระดับความเข้าใจขั้นสร้างสรรค์

2.4.4 แนวคิดการอ่านเพื่อความเข้าใจ

แนวคิดการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Approach) เริ่มมีบทบาทสำคัญในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ไม่ได้ให้ความสำคัญเฉพาะกระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน หรือกระบวนการอ่านในระดับสูง แต่เน้นการปฏิสัมพันธ์ของกระบวนการอ่านในระดับพื้นฐานและระดับสูง การประมวลความสามารถทำได้ทั้งจากกระบวนการอ่านในระดับสูง และจากกระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน โดยมีนักการศึกษาได้พัฒนารูปแบบการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ไว้ ดังนี้

คอร์ดี้ (Coady, 1979, pp. 5-12) ได้เสนอรูปแบบการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ โดยใช้การอ่านแบบภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา สำหรับผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการอ่านภาษาอังกฤษน้อยกว่า ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 แบบจำลองการอ่านสำหรับผู้อ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของ

ที่มา: (Coady, 1979)

ความสามารถด้านการสร้างมโนทัศน์ (Conceptual Abilities) หมายถึง ความสามารถด้านการสร้างมโนทัศน์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาความรู้ด้านประสบการณ์เดิม (Background Knowledge) หมายถึง ความรู้และประสบการณ์เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่แล้วเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านซึ่งสามารถถูกใส่ความบกพร่องของผู้อ่านในด้านไวยากรณ์ได้ เช่น เมื่อผู้อ่านอ่านเรื่องที่มีประสบการณ์เดิมอยู่แล้วทำให้เดาความหมายของเรื่องได้ กลวิธีกระบวนการ (Process strategies) หมายถึง องค์ประกอบย่อยของความสามารถในการอ่าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร (Phoneme-Grapheme Correspondence) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยคำย่อย (Grapheme-Morphophonemic Correspondence) ข้อมูลเกี่ยวกับพยางค์และหน่วยคำ (Syllable-Morpheme Information) ข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างภาษา

(Syntactic Information) ความหมายของคำศัพท์ (Lexical Meaning) และความหมายของบริบท (Contextual Meaning) เป็นต้น

สรุปได้ว่า Coady เน้นความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ ความหมายของเรื่องที่อ่านได้ แม้จะมีความรู้ไม่เพียงพอในด้านตัวภาษา และต้องเสริมความรู้ทาง กลวิธีโดยสอนให้รู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพในการอ่าน ผู้ที่หยุดหลักการสอนตามทฤษฎี ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาของ Coady จะเป็นการพัฒนากลวิธีเดาหรือคาดคะเนจากเรื่องที่อ่านโดย แบ่งกิจกรรมการสอนอ่านออกเป็น กิจกรรมก่อนอ่าน กิจกรรมขณะอ่าน และกิจกรรมหลังอ่าน

เออร์วิน (Irwin) ได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นกระบวนการอ่าน ซึ่งผู้อ่านได้ใช้ประสบการณ์เดิม (บริบทของผู้อ่าน) และตัวชี้แนะจากผู้เขียน (บริบทของบทอ่าน) เพื่ออนุมานความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านทราบ กระบวนการนี้รวมถึงความเข้าใจ และการจำความคิดที่ได้คัดเลือกมาจากประโยคแต่ละประโยค (กระบวนการอ่านในระดับจุลภาค) พร้อมทั้งอนุมานความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคและหรือประโยค (กระบวนการอ่านบูรณาการ) และยังมีการจัดลำดับและสรุปความคิด (กระบวนการการอ่านในระดับมหภาค) นอกจากนี้ ผู้อ่าน ยังอนุมานความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้ตั้งใจจะสื่อไว้ในบทอ่านอีกด้วย (กระบวนการอาจขยายความ) กระบวนการอ่านเหล่านี้เกิดขึ้นพร้อมกัน (สมมุติฐานการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์) โดยที่ผู้อ่านสามารถ ควบคุมและปรับกระบวนการอ่านให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการอ่าน (กระบวนการอ่านแบบ เมตาออกนิชัน) และสถานการณ์ทั้งหมด ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน (บริบทสถานการณ์)

2.4.5 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เกรย์และโรบินสัน (Gray and Robinson, 1986, อ้างใน สุธิดา ศิริพงษ์, 2542) ได้ กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการอ่านไว้ ดังนี้

1. การรู้จักคำหมายถึง ผู้อ่านจะสามารถอ่านหนังสือได้เข้าใจต่อเมื่อมีความรู้เกี่ยวกับ ความหมายและการออกเสียงของคำอันเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกระดับ
2. การเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ทั้งที่ปรากฏตามตัวอักษร และที่ต้องอาศัยการตีความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจความคิดของผู้เขียน
3. ปฏิกริยาโต้ตอบ หมายถึง ความสามารถในการประเมินความคิดของผู้เขียนซึ่งรวมถึง ความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย สามารถสรุป และให้ความคิด เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
4. การผสมผสานความคิดเก่ากับข้อมูลใหม่ หมายถึง ความสามารถในการรวมความคิดที่ ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านนั่นเอง กล่าวโดยสรุปแล้ว ความสามารถทาง ภาษาที่จะถอดรหัสและเข้าใจความหมายของคำที่อ่านรวมทั้งประสบการณ์และความรู้เดิมของ ผู้อ่านมีผลต่อความสามารถในการอ่านและการเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ

เคนนาดี (Kennedy, 1981) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการทาง ความคิด ซึ่งผู้เลือกข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือความคิดเห็นต่าง ๆ ที่แสดงอยู่ในเนื้อหานั้นแล้วตัดสินใจว่า ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นนั้นคืออะไร พร้อมกับเชื่อมโยงความรู้เดิมของผู้อ่านเข้ากับ ความรู้ใหม่โดยได้เสนอองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าประกอบไปด้วย

1. ความสามารถในการเรียงคำ (Verbal Capacity) เป็นความสามารถในการเรียนภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายของคำต่าง ๆ ได้

2. ประสบการณ์ทางการศึกษา (Education Experience) ประกอบด้วยความคิดความเข้าใจและความรู้ในการนำไปใช้ ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากการสัมผัสสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวการเรียนรู้ที่ได้จากการเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นั้นจะทำให้พื้นฐานในความเข้าใจของผู้อ่านกว้างขวางขึ้นและเป็นประโยชน์ในการตีความมโนทัศน์ใหม่

3. ความสามารถในการรวบรวมสมาธิ (Ability to Concentrate) การอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจจำเป็นต้องอาศัยการรวบรวมสมาธิ ถ้าผู้อ่านสามารถรวบรวมสมาธิได้นาน ๆ ในเวลาที่จะอ่าน ก็จะทำให้เข้าใจเนื้อความที่อ่านได้ดีขึ้น

4. จุดประสงค์ในการอ่าน (Purpose) เมื่อผู้อ่านมีจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้งก็จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถมุ่งความตั้งใจไปในสิ่งที่อ่านได้ ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น

นอกจากนั้นแกนนอกและยี่โควิก (Gagne and Yekovich, 1993) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

1. การถอดรหัส คือการทำให้เกิดความหมายจากคำที่พิมพ์โดยการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างคำนั้น ๆ กับความหมายของมัน ผ่านทางขั้นตอนของการตอบสนองต่อการใช้เสียงและตัวอักษรเพื่อกระตุ้นความรู้ ความจำ

2. ความเข้าใจตามตัวหนังสือ หมายถึงการนำเอาคำที่มีความหมายมารวมเข้าด้วยกันเพื่อสร้างความหมาย

3. ความเข้าใจเชิงอนุมาน หมายถึงการเข้าถึงความหมายที่เกินกว่า ระดับความคิดที่แสดงไว้อย่างชัดเจนโดยคิดการสรุปเชื่อมโยงและกลั่นกรองความคิดเหล่านั้น

4. การติดตามตรวจสอบความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วย การอ่านอย่างมีเป้าหมายการประเมินผลของวัตถุประสงค์ และการนำยุทธศาสตร์ในการอ่านมาใช้

แสวงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 163) กล่าวถึงการศึกษาที่ผู้อ่านจะเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ เช่น พื้นความรู้ของผู้อ่านในเรื่องที่อ่าน ความสามารถทางการอ่าน ความสามารถในการคิด ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษะคิด ความเชื่อ ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจและจุดประสงค์ของการอ่านและปัจจัยภายนอก ได้แก่ ลักษณะของตัวเรื่องเอง และกิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้ก่อนการอ่านระหว่างอ่าน

สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจเกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและบริบทการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องทำความเข้าใจความหมายของคำ การตีความ การสรุปอ้างอิง และสามารถเชื่อมโยงสาระที่อ่านกับวัตถุประสงค์ วิเคราะห์ ประเมินค่าและนำความรู้ที่ได้รับจากบทอ่านไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งตัวผู้อ่าน สิ่งที่อ่านและบริบทองค์ประกอบเหล่านี้จะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัยของผู้อ่านซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านแล้วยังมีองค์ประกอบบางประการในตัวของผู้อ่านและจากบทอ่านที่ขัดขวางความเข้าใจในการอ่านนั้น และการศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่านในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้สอนในอันที่จะเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงเกี่ยวกับความเข้าใจกับการอ่านให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพื่อวางแผนการอ่านอย่างเหมาะสม

ผู้วิจัยยึดหลักการอ่านของ แกนและอีโควิก (Gagne and Yekovich, 1993) ซึ่งได้กล่าวถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการต่าง ๆ เช่น การถอดรหัส คือการทำให้เกิดความหมายจากคำที่พิมพ์โดยการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างคำนั้น ๆ กับความหมายของมัน ผ่านทางขั้นตอนของการตอบสนองต่อการใช้เสียงและตัวอักษรเพื่อกระตุ้นความรู้ความจำนอกจากนั้นต้องเข้าใจความหมายตามตัวหนังสือ หมายถึงการนำเอาคำที่มีความหมายมารวมเข้าด้วยกันเพื่อสร้างเมืตความ และยังต้องทำความเข้าใจเชิงอนุมานในเชิงความหมายเกินกว่า ระดับความคิดที่แสดงไว้อย่างชัดเจน โดยคิดการสรุปเชื่อมโยงและกลั่นกรองความคิดเหล่านั้นหลังจากนั้นต้องมีการติดตามตรวจสอบความเข้าใจ ซึ่งประกอบด้วยการอ่านอย่างมีเป้าหมายการประเมินผลของวัตถุประสงค์ และการนำยุทธศาสตร์ในการอ่านมาใช้

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปิยวดี พงษ์สวัสดิ์ และ ณมน จีรังสุวรรณ (2558) ได้ศึกษาเรื่องการออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านกับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้กิจกรรม Web Quest เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้กับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อออกแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรม Web Quest เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้กับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาและ 2) เพื่อประเมินรูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านโดยใช้กิจกรรม Web Quest เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้กับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านใช้กิจกรรม Web Quest เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็น 4 ส่วน ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนั้นในภาพรวมมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด ($X = 4.70$, $S.D = 0.49$)

สุภาพร สุตบนิต, สมบัติ ท้ายเรือคำ และบังอร กุมพล (2556) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสธรพิทยาคม ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ทั้ง 2 กลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) และแบบปกติและ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง และแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโสธรพิทยาคม จำนวน 2 ห้องเรียนจำนวน 100 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง และแบบปกติ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะ 5E แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความรับผิดชอบต่อการเรียนและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิทยาศาสตร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ Hotelling's T2 (Dependent Sample and Independent Samples) ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้ 1) ผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดห้องเรียนกลับทาง (Flipped Classroom) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุพัตรา อุตมั่ง (2558) ได้ศึกษาเรื่องแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน: ภาพฝันที่เป็นจริงในวิชาภาษาไทย แนวคิดห้องเรียนกลับด้านของ Jonathan Bergman และ Aaron Sams เป็นการจัดการเรียนรู้ซึ่งเปลี่ยนการใช้ช่วงเวลาของการบรรยายเนื้อหาในห้องเรียนเป็นการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้างความรู้ และประยุกต์ใช้ความรู้ รูปแบบการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านของวิทยาลัยเอลจีบา: ผลกระทบที่มีต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษา

พรรณศรี ปทุมสิริ (2541) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันมี 1) ค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 (2) คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวันทั้ง 4 ด้านคือ 1) ความสามารถในการจับใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง 2) ความสามารถในการเรียงลำดับเหตุการณ์ 3) ความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูลและ 4) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกด้าน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี